

முனீர் தமிழ்

மட்டுவில் - ஆ. நடராசா

ஸ்ரீவர்த்தமிழ்

மட்குளில் - ஆ. நடராஜா

ஸ்ரீபிரக்ட ரிளை

நூலின் பெயர் : மூவர் தமிழ்

நூலாசிரியர் : மட்டுவில் ஆ. நடராசா

பிரதிகள் : 500

முதற்பதிப்பு : 01-08-1998

விலை : 70/=

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

அச்சப்பதிப்பு : வகை அச்சகம்
195, ஆட்டுப்பட்டித்தெரு,
கொழும்பு-13,
இலங்கை.

வெளியீட்டுரை

என்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களுள் மனிதப் பிறவி கிடைத்தமைக்கு நாம் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இந்தக் கிடைத்தற்கரிய பேற்றினை அடைந்த மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து இறைவன் தானை அடையவேண்டியவராவர்.

“இந்தச் சர்ரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்” என்பது நாவலர் எழுதிய வசனம். இச்சர்ரம் இறைவனால் எந்நோக்கிற்காகத் தரப்பட்டதோ அந்நோக்கினை அறிந்து உய்வதற்கு உபகாரமாயமைந்தவை வேதங்கள், சாத்திரங்கள், உபநிடதங்கள் என்பன. ‘அரன் தன் பாதம் மறந்து செய் அறங்களெல்லாம் வீண்செயல், என்கின்றது சித்தியார். வாக்சர் இறைவன் குறிப்பறியாது இராவணன்மீது இரங்கியமை சந்திதி விரோமாயிற்று. ஞானசம்பந்தர் இறைவன் சித்தம் யாதோ என்று விசாரிக்க முற்பட்டார்.

இறைவன் தன் குறிப்பை அறிந்து உய்வதற்கான நெறிகளைப் புலப்படுத்தும் நோக்குடன் பலர் சமய நூல்களையாத்து வெளியிட்டுள்ளனர். ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தரர் என்போரது தேவாரங்கள் முழுவதையுங் கற்றுத் தேர்ந்தெடுத்த சிலவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு ‘மூவர் தமிழ்’ என்னும் நூலினை மட்டுவில் ஆ. நடராசா அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்நாலாசிரியர் தமது விரிவான சிந்தனை சக்தியாலும் ஆழ்ந்த சைவசித்தாந்த நூலறிவினாலும் அருளாட்சியின் மாட்சியினாலும் தேவாரங்கள் யாவற்றையும் நுணுக்கிக் கற்று ஆராய்ந்து பிழிவினை, சாற்றினை மட்டும் நமக்குத் தந்துள்ளார். இந்நூலினைப் படிப்போர் தேவாரங்கள் முழுவதையுந் தாழும் படித்துப் பயன்டைய வேண்டுமென்று ஊக்குவிக்கப்படுவர். பன்னிரு திருமுறை ஓதவின் ஈடுபாட்டிற்கு இது பெருமளவு துணைபுரியுமென்பதிற் கிஞ்சித்தும் ஜயமில்லை.

இறைவன் தவறு செய்பவருக்கும் மன்னிப்பு வழங்கி ஆட்கொள் வது. வஞ்சக மனத்தாரிடை நில்லாமை, விதிப்படி செய்யும் பூசை, விதி விலக்காகச் செய்யும் பூசை, ஒழுக்கமுடையோர் விலக்க வேண்டியன், செய்யவேண்டியன். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்

என்பவற்றின் பயன்பாடுகள், இறைவன் கலைகளாகத் தோற்றம் எனிக்குங் காட்சி, இவையாவும் அவர்தம் வாய்மொழியாக, உரையாகக்கொண்டு தனித்தனியே விளக்க முயற்சித்திருப்பது நூலாசிரி யாது தனித்துவமான அனுகுமுறையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

வெறுமனே மனனம் பண்ணிப் பரிட்சையிற் சித்தியடைவதற்கு மட்டும் உதவுவது போலன்றிப் பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமியம் போன்ற சொற்களுக்கு யாவரும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விளக்கமளித்திருப்பது இவரது சித்தாந்த அறிவை விளக்கி நிற்கின்றது.

எங்கெங்கெல்லாம் சமய தத்துவங்களை விளக்க வேண்டுமோ அங்கெங்கெல்லாம் அவர் படித்துப் பரிச்சயம் பெற்ற நூல்கள், சித்தியார் தொட்டுப் போற்றிப் பஃ் ரொடை அந்தம், வள்ளுவர் தாயுமானவர் மூவர் முதலிகள் உட்பட யாவும் ஒன்றுக்கொன்று அரணாக நின்று உதவுவதை நூல் முழுவதையும் படிக்குங்கால் உணரலாம்.

இன்னும் ஆசிரியாது படைப்புக் களான கந்தபுராணச் சிந்தனைகள், மகாசிவராத்திரி, மட்டுவில் அருள்மிகு முத்துமாரி அம்பாள் ஊஞ்சற் பாக்கள், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற மட்டுவில் கலுவத்துச் சிவனுக்கென ஆக்கப்பட்ட ஊஞ்சற் பாக்கள், மருதடி விநாயகருக்கான ஊஞ்சற் பாக்கள் என்பன இவர்தம் சமயத் தொண்டினையும் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கும் ஆழ்ந்த புலமையையும் விளக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவர் எழுதிய ‘மூவர் தமிழ்’ என்னும் நூல் எமது அருள்மிகு முத்துமாரியம்பாள் தேவஸ்தான வெளியீடாக வருவதை எமக்குக் கடைத்த பெரும் பாக்கியமாகக் கொள்கிறோம். இவ்வகையான நூல்கள் பலவற்றை ஆசிரியர் எழுதி வெளியிடுவதற்கான தீர்க்க ஆயுளையும் உடல் உள் நலத்தையும் எல்லாம்வல்ல தேவி இவருக்கு அளிக்கவேண்டுமென வேண்டி இதனை நிறைவு செய்கின்றேன்.

இந்நூலினை அழகுற அச்சிட்டுதவிய லக்ஷ்மி அச்சகத்தி னருக்கு எவ்வளவு நன்றி கூறினும் அமையாது. அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரித்தாகுக.

ச. சின்னத்தம்பி

தலைவர்,

அருள்மிகு மகா முத்துமாரி அம்பாள் தேவஸ்தானம், மட்டுவில் வடக்கு, சாவகச்சேரி.

முன்னுரை

வடமொழியும் தென் தமிழும் சைவ சமயத்தின் இரு கண்கள். வேதசிவாகமங்கள் வடமொழியிலுள்ள சைவ சமய முதல்நூல்கள். மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் பன்னிரு திருமுறைகளும் தமிழிலுள்ள எமது சமய நூல்கள்.

இவற்றில் எமது ஆலயங்களில் திருமுறைகளுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்படுகின்றது. சில ஆலயங்கள் ஆண்டுதோறும் திருமுறைகள் முழுவதையும் படிப்பதையும் அவற்றுக்கு விழா எடுப்பதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

“ஏந்தை கோயிலுட் டிருமுறை மண்டப மெருத்துத் தந்த பீடிகைத் தலத்திற்கு றிருமுறை தந்து சிந்தை யன்பினோ டாங்கதற் கருச்சனை செய்தா இந்து மேற்றினன் பிரதிட்டை கேஷ்டியாப் பூரமால்”

என்கின்றது உபதேச காண்டம். ஏறு-எருது. ஏற்றினன்-சிவன். மட்டுவில் அருள்மிகு மகாமுத்துமாரி அம்பாள் ஆலயத்தில் ஆண்டுதோறும் திருமுறை மற்றோதலும் திருமுறை விழாவும் நடைபெறுகின்றன. இருப்பினும் திருமுறைகள் முழுவதையுங் கேட்போரதும். கேட்டவற்றின் பொருள் உணர்வோரதும் தொகை குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

இக்குறையை நீக்கி. திருமுறைகளைப் பற்றிய உணர்வை ஓரளவுக்காவது உண்டாக்கும் நோக்கோடு. இவ்வாலய பரிபாலன சபையினர் ‘மூவர் தமிழ்’ என்னும் இந்நூலை வெளியிடுகின்றனர். இந்நூலை வெளியிட முன்வந்த ஆலய பரிபாலன சபையினருக்கும் சிறப்பாக, இம் முயற்சியில் ஈடுபட்ட பரிபாலன சபைத்தலைவர் திரு. ச. சின்னத்தம்பி, (M.A. Dip in Edu.) (ஐய்வுபெற்ற உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்) அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலைத் தொடர்ந்து மேலும்பல சமய நூல்களை வெளியிட வும் சமயப்பணி புரியவும் ஆலய பரிபாலன சபையினருக்கு அருள்மிகு மகாமுத்துமாரி அம்பாள் அருள்புரிய வேண்டுமென இறைவன் திருவடிகளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

‘ஏரகம்’
மட்டுவில் வடக்கு.
சாவகச்சேரி.

ஆ. நடராசா

மூவர் தமிழ்

தேவர் குறைந் தீருநான் மறைமுடிவும்

மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை

தீருவா சகமுந் தீருமூலர் சொல்லும்

ஓருவா சகமென் றுணர்.

என்பது ஒளவையார் பாடல். தேவர் குறள் - திருக்குறள், நான்மறை முடிவு - உபநிடதம், முனிமொழி - வேதாந்த சூத்திரம் எனப்படும் பிரமசூத்திரம். மூவர் தமிழ் - தேவாரம், மூவர் - சம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தரர்.

நம்பியாண்டார் நம்பி சம்பந்தரின் தேவாரங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், தாண்டகவேந்தர் திருநாவுக்கரசர் பாடிய திருப்பாடல்களை நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாந் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரரின் திருப்பாடல்களை ஏழாந் திருமுறையாகவும் வகுத்தரு னினார்.

தேவாரம் வேதசாரம் என்பது ஆன்றோர் கருத்து. “மறைகளாய நான்குமென மலர்ந்த செஞ்சொற் றமிழுப் பதிகம்” (யெர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 76) எனவும், “இருக்கு மொழிப் பிள்ளையார் எதிர்தொழுது நின்றருள்” (திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 80) எனவும்,

“.....வானவர்நா யகர்கோயின் மருங்கு சார்ந்து

துங்க நிலைக் கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப் புக்குச்

குழந்துதிருத் தோணிமிசை மேவினார்கள்

தங்கடிரு முன்புதாற்ற் தெழுந்து நின்று

தமிழ்வேதம் பாடினர் தாளம் பெற்றார்.” (தி.ச.பு.260)

எனவும்

“வேதவாய்மைச் சிரபுரத்துப் பிள்ளையார்.....” (தி.ச.பு. 261)

எனவுஞ் சேக்கிழார் கூறுங் கூற்றுக்கள் தேவாரம் தமிழ்வேதம் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் அருளிச் செய்த
திருமுறைகண்ட புராணம்.

“.....கண்ட பெரு மந்திரமே மூவர் பாடல்
கைகாணா மந்திரங்கண் ணுதலோன் கூறல்
எண்டிசையுஞ் சீவனருளைப் பெறுதற் காக
இம்பிமாழியின் பெருமையையா னியம்பக் கேள்நீ”. (13)
என்று சூறியதோடமையாது.

“மன்னுதமிழ் விரகிரங்கள் காழிவேந்தர்

வகுத்தருளா லமைத்தத்திரு முறையோர் முன்றும்
அன்னவகை வாகீசர் முறையோர் முன்றும்

அந்தரூ ருரைத்திரு முறைய தொன்றும்
துன்னுவகை யேழாகத் தொகுத்துச் செய்தான்
தூயமனு வெழுகோடி யென்ப துன்னீத்
தன்னிகரிஸ் திருவருளான் மன்னன் றானும்

தாரணியோர் வீடுபெறந் தன்மை குழந்தே”.

எனவும் கூறுகின்றது. மனு-மந்திரம், கோடி-முடிவு, ஏழுகோடி
மந்திரங்கள்:நம:, சுவதா, சுவாகா, வஷட், வெளாஷட், ஹரம்பட்டி, சூதி

சிவபெருமானுக்கு மந்திரம் தூலசரீரமும், ஆன்மா சூக்கும
சரீரமும், சக்தி அதி சூக்கும சரீரமுமெனச் சிவாகமங்கள்
கூறுகின்றன.

“....முறையவன் உலகவன் மாயம் அவன்....”

எனச் சம்பந்தரும்

“ஓதீய நூனமும் நூனப் பொருளும் ஓலிசிறந்த
வேதமும் வேள்வியு மாவன விண்ணு ம் மண்ணு ம்
சோதியுஞ் செஞ்சுடர் நூயிறும் ஓப்பன தாமதியோ
டாதியும் அந்தமு மானவை யாறன் அடித்தலமே”

“அறியானை அந்தணர்தம் சிந்தையானை
அருமறையின் அகத்தானை.”

என்னுங் கூற்றுக்களால் அப்பரும்.

“மாதினுக்குடம் பிடங்கொடுத் தானை

மணியில் ணைப்பணி வர்வினை கெடுக்கும்

வேதனை வேத வேள்வியர் வணங்கும் விமலனை”

எனச் சுந்தரரும் சூறுகின்றனர். அதனால் வேதங்களிற் சாந்தித்தியமாயிருக்கும் சிவபெருமான் தேவாரங்களிலுந் சாந்தித்தியமாயிருப்பார் என்பது பெறப்படும்.

இனி. தேவாரம் என்பதன் பொருளொன்ன என்பதை நோக்கு வோம். ‘தேவாரம்’ என்னுஞ் சொல், தே+வாரம் என்ப்பிரிக்கப்படும். வாரம் - அன்பு. எனவே தேவாரம் என்பது பாடுவோருக்குத் தேவனி டத்து அன்பை உண்டாக்குவதெனவும் தேவனுக்குப் பாடுவோரி டத்து அன்பை உண்டாக்குவதெனவும் இரண்டு பொருள் தரும்.

“சந்த மார்பொழில் மிழலை யீசனைச்

சண்மை ஞானசம் பந்தன் வாய்நவில்

பந்த மார்தமிழ் பத்தும் வல்லவர்

பத்தரா குவரே” (திருவீழிமிழிலை 3, 11)

“வாது செய் சமணுஞ் சாக்கியப் பேய்கள்

நல்வினை நீக்கிய வல்வினை யாளர்

ஓதியுங் கேட்டும் உணர்வினை யிலாதார்

உள்கலா காததோ ரியல்பினை யுடையார்....”

(அச்சிறுபாக்கம் 1-10)

“என்பலாற் கலனு மில்லை ஏருதலால் ஊர்வ தீல்லை

புன்புலால் நாறு காட்டிற் பொடியலாற் சாந்து மில்லை

துண்பிளாத் தொண்டர் கூடித் தொழுதழு தாடிப் பாடும்

அன்பலாற் பொருஞமில்லை ஜயனை யாற னார்க்கே.”

(திருவையாறு திருநேரிசை 4-6)

“மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கி னுள்ளான்

வாய்ராத் தல்ளடியே பாடுந் தொண்டர்

இனத்தகத்தான்”

(திருக்காளத்தி 6-5)

“...திருமிழலை

இருந்து நீநமிழோ டிசைகேட்கு மிச்சையாற்

காசு நித்த நல்கின்றீ...”

(திரு வீழிமிழலை 7-8)

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தவும் நாவினுக்

கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை

சொல்லிய வேசொல்லி ஏத்துகப் பாணை...”

(திருவளிவலம் 7-5)

என்னும் தேவாரத் திருப்பதிகக் கூற்றுக்களே இதற்குச் சான்றாகும்.

‘வாரம்’ என்னும் சொல்லுக்கு உரிமை என்னும் பொருளும் உண்டு. எனவே தேவாரம் என்பது தேவனுக்கே உரிமையானது என்னும் பொருளையுந் தரும்.

வேதங்கள், இந்திரன், சந்திரன், வருணன், அக்கினி முதலிய பல்வேறு தெய்வங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. சிவார்ச்சனை செய்க. பிரதிட்டை செய்க எனக்கூறும் வேதத்தின் கன்ம காண்டம் அவற்றைச் செய்யும் முறைபற்றிக் கூறவில்லை. அதனால் அவற்றைக் கூறுவதற்காகவும் சிவனுக்கே பரத்துவம் கூறுவதற்காகவும் அருளப்பட்டது சிவாகமம். தேவாரம் வேதத்தின் ஞான காண்டப் பொருளைச் சிவாகமத்துக்கு மாறுபடாவன்னம் கூறுகின்றது. சிவனுக்கு முதன்மை கொடுத்து அவனையே பாடுந் தேவாரம் அவ்வளவில்லையாது. பிறதெய்வ வழிபாட்டை ஏற்கவும் மறுக்கிறது.

“பித்தொடு மயங்கியோர் பிணிவரினும்

அத்தாவுன் அடியலால் அரற்றா தென்றா...”

(திருவாவடுதுறை 2-10)

“பூவுந்நீரும் பலியுஞ் சுமந்து புகலூரையே

நாவினாலே நவின்றேத்த லோவார் செவித் துளைகளால்

யாவுங் கேளார் அவன்பெருமை யல்லால் அடியர் கள்தாம்

ஓவுநாரும் உணர்வொழிந்த நாளென் றுள்ளங் கொள்ளவே.”

(திருப்புகலூர் 2-4)

“பற்றி நின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில்
 பரகதிக்குச் செல்வதொரு பரிசு வேண்டில்
 சுற்றிநின்ற சூழ்வினைகள் வீற்கக் கூட வேண்டில்
 சொல்லுகேன்கேள் நெஞ்சே துஞ்சா வண்ணம்
 உற்றவரும் இறுதுணையும் நீயே என்றும்
 உன்னையல் ஸாலோருதெய் வழுன்கே னென்றும்
 புற்றவக் கச்சார்ந்த புனிதா வென்றும்
 பொழிலானு ராவென்றே போற்றா நில்லே.”

(திருவாளர் 6-7)

“என்றும் நாம் யாவர்க்கு மிடைவோ மஸ்லோம்
 இருநிலத்தில் எமக்கெக்கி ராவா ருமில்லை
 சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோ மஸ்லோம...”

(மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் 6-5)

“வம்பறா வரிவண்டு மணம்நாற மலரும்
 மதுமலர்நந் கொன்றையான் அடியலாற் பேணா
 எம்பிரான் சம்பந்தன்...”

(திருத்தொண்டத் தொகை 7-5)

“பேணா தொழிந்தேன் இன்னையல் ஸாற்றிற தேவரை...”

(திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசி 7-8)

‘மற்றுத் தேவரை நினைந்துனை மறவேன்...’

(திருவொற்றியூர் 7-7)

என்பன தேவார முதலிகளின் சூற்றுக்கள்.

தேவாரம் என்பது தே+ஆரம் எனவும் பிரிக்கப்படும். ‘தே’ என்பது தெய்வம் என்னும் பொருளையும் தெய்வத்தன்மை என்னும் பொருளையும் தரும். ஆரம்-மாலை. எனவே தேவாரம் என்பது தேவனுக்குச் சூட்டும் பாமாலை என்னும் பொருளையும் தெய்வத் தன்மையுடைய பாமாலை என்னும் பொருளையும் தரும்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் பாடிய ‘சதுரம் மறை’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் வேதாரணியத்திலே திருநாவுக்கரச நாயனாருடைய திருப்பதிகத்தினாலே திறக்கப்பட்ட

திருக்கதவை அடைத்ததும். ‘சடையாயெனுமால்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் வணிகனுக்கு விடந்தீர்த்ததும். ‘மட்டுட்ட புன்னையங்கானல்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் எவும்பைய் பெண்ணாக்கியதும். ‘மந்திரமாவது நீறு’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் தீர்த்ததும். ‘வாசி தீரவே காச நல்குவீர்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் வாசி தீர்ந்த காச கிடைக்கக் கூடியதும். ‘இடரினுந் தளரினும்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் உலவாக்கிழி பெற உதவியதும். ‘பூத்தேர்ந்தாயன்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் ஆண்பனைகளைப் பெண் பனைகளாக்கியதும். ‘காரைகள் கூடை மூல்லை’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம் பாஸை நிலத்தை நெய்தல் நிலமாக்கியதும்,

திருநாவுக்கரசு நாயனார் ‘சண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப்பாடக் கொலை செய்யவந்த யானை அவரை வலஞ்செய்து வணங்கியதும், ‘சொற்றுணை வேதியன்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடக் கல் தெப்பமாகமாறி அவரைக் கரைசேர்த்ததும். ‘ஒன்று கொலாம் அவர் சிந்தை’ என்னும் முதலையுடைய பதிகத்தைப்பாடப் பாமுப் கடித்ததனால் இறந்த அப்பூதி அடிகளின் புதல்வன் உயிர் பெற்றெழுந்ததும். ‘பண்ணினேர் மொழியாள்’ என்னும் முதலையுடைய பதிகத்தைப்பாட வேதாரணியத்திலே வேதங்களாலே அடைக் கப்பட்ட திருக்கதவு திறந்ததும்.

சந்தரர் ‘உரைப்பா ரூரையுகந் துள்க வல்லார்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப்பாடி முதலை விழுங்கிய பிராமணப் பிள்ளையை மீட்டுக்கொடுத்ததும், ‘பரவும் பரிசொன்ற நியேன்’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் காவேரி நதி பிரிந்து வழிவிடச் செய்ததும், இன்னும் இவைபோற் பிறவும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குத் தெய்வத்தன்மை உண்டென்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. இந்தகைய தெய்வீகப் பாடல்களாற் பாடப்படுந் தகுதியுடையவன் சிவன். பிரம விட்டுணுக்கள் தாம் செய்த புண்ணிய விசேடத்தினாலே படைத்தல் காத்தல்களாச் செய்யும் அதிகாரத்தைச் சிவனிடமிருந்து பெற்றவர்கள். பிரமா படைப்பதிலும் விட்டுணு காப்பதிலும் உறுதியாயிருப்பார்களோயா னால் உலகம் அழியமாட்டாது. உலகத்துக்கு அழிவு உண்டென்பது உணரப்படுதலால். தனக்கு இறுதியில்லாத சங்கார மூர்த்தியாகிய சிவனே பிரம விட்டுணுக்களையும் அவர்களாற் படைத்துக் காக்கப்படும் உலகங்களையுஞ் சங்கரிக்கிறான் என்பது பெறப்படும்.

சங்கார காரணனாகிய அவனே மீண்டும் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான். முழுமூர்த்திகளையும் அதிட்டித்து நின்று படைத்தல். காத்தல். அழித்தல் என்னும் மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்கிறான். தான் பிரம விட்டுணு முதலியவர்களை அதிட்டித்து நின்று தொழில் செய்வது போலத் தன்னை அதிட்டித்து நிற்பதற்கு யாருமில்லாதவன் சிவன். இதனையே “நின்னாவார் பிறரின்றி நீயே யானாய்...” என்று கூறுகின்றார் அப்பர்.

“தோற்றுவித் தளித்துப் பிண்ணும்

துடைத்தரு டொழில்கள் மூன்றும்

போற்றவே யுடைய னீசன்...”

எனவும்,

“விரைக்கம லத்தோன் மாவு

மேவலான் மேவி னோர்கள்

புரைத்ததி கார சத்தி

புண்ணிய நண்ண லாலே...”

எனவும்,

“இறுதியாங் காலந் தன்னி

னொருவனே யிருவ ருந்தம்

இறுதியி னின்றா ரென்னி

னிறுதிதா னுண்டா காதாம்...”

எனவுங் கூறுகின்றது சித்தியார்.

முன்னைப் பழும் பொருட்கும் முன்னைப் பழும் பொருளாகிய சிவனே, எல்லா உலகங்களையும் எல்லா உயிர்களுக்கும் அவ்வவ்வுயிர் செய்த வினைக்கீடான உடம்புகளையும் படைக்கின்றவனே. கலப்பினால் ஏழுலகங்களாயுமிருக்கின்றவனே, இன்ப வடிவினாக விருந்து எல்லா உயிர்களுடைய துன்பங்களையுங் துடைக்கின்றவனே, காக்கின்றவனே, உயிர்கள் செய்யுஞ் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அறிகின்றவனே. கொடுவினையேனாகிய எனது தீவினையைத் தீர்த்தவனே. திருச்சோற்றுத் துறையுளானே, விளங்குகின்ற பேரொளியே, சிவனே, நான் உனக்கு அடைக்கலம் என்கின்றார் அப்பர்.

“முத்தவனாய் உலகுக்கு முந்தினானே முறைமையால்
 எல்லாம் படைக்கின் றானே
 ஏத்தவனாய் ஏழூலகு மாயினானே இன்பனாய்த்
 துன்பங் களைகின் றானே
 காத்தவனாய் எல்லாந்தான் காண்கின் றானே
 கருவினையேன் தீவினையைக் கண்டு போகத்
 தீர்த்தவனே திருச்சோற்றுத் துறையுளானே திகிழாழியே
 சிவனேயுன் னபயம் நானே.”

என்பது திருத்தாண்டகம்.

“தேவராயும் அசுரராயுஞ் சித்தர்விசழு மறைசேர்
 நாவராயும் நன்னு பாரும் விண்ணினரிகால் நீரும்
 மேவராய விறைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசினன்னும்
 முவராய முதலொருவன் மேயதுழுது குன்றே.”

என்கின்றார் சம்பந்தர்.

சிவன் ஒருவனே பதிப்பொருள். அவன் எண்பத்து நான்கிலட்சம் யோனி பேத உயிர்களைல்லாவற்றையும் படைக்கின்றான். உயிர் உடம்பை இயக்குவதுபோல உயிர்க்குயிராகிய சிவன் உயிர்களை இயக்குகின்றான். “உரைசேரும் எண்பத்து நான்கு நூற்றாயிரமாம் யோனிபேதம் நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே நின்றான் கோயில்....” என்கின்றார் சம்பந்தர். யோனி - உடம்பு

சிவபெருமானைத் தவிர்ந்த ஏனைய தெய்வங்கள் எல்லாம் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறப்பவை. அத்தெய்வங்கள் பிறப்பவையாதலால் இறப்பவை. அவை பிறந்த கதையையும் இறந்த கதையையும் வினைசெய்த கதையையும் வேதனைப்பட்ட கதையையும் அவ்வத் தெய்வங்களைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களிற் காணலாம்.

பிறந்திரக்கும் அத்தெய்வங்கள் உயிர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வையோகும். அத்தெய்வங்களால் தம்மை வழிபடுவோருக்கு ஆவர்கள் வேண்டும் வரங்களை அளிக்க முடியாது. ஆகவே அத் தெய்வங்களுக்குச் செய்யும் வழிபாட்டை ஏற்று அவற்றினிடமாக தின்று சிவனே வரங்கொடுப்பான்.

“யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ மாகி யங்கே
மாதொரு பாகனார் தாம்வரு வர்மற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படுமி ரக்கும் பிறக்கும்மேல் வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலா லிவையி ஸாதா னற்தருள் செய்வ னன்றே.”
என்று கூறுகின்றது சிவஞானசித்தியார்.

“பூத்தானாம் பூவின் நிறத்தா னுமாய்
பூக்குளால் வாசமாய் மன்னி நின்ற
கோத்தானாங் கோல்வனையாள் கூற னாகுங்
கொண்ட சமயத்தார் தேவ னாகி
ஏத்தாதார்க் கென்று மிட்டே துன்பம்
ஸவானா மென்னெஞ்சுத் துள்ளோ நின்று
காத்தானாங் காலன் அடையா வண்ணாங்
கண்ணாங் கருகாவு வரந்தை தானே.”

எனவும்,

“கலைஞானங் கல்லாமே கற்பித் தானைக்
கஞ்சுநரகஞ் சாராமே காப்பான் தன்னைப்
பலவாய் வேடங்கள் தானே யாகிப்
பணிவார்கட் கங்கங்கே பற்றா னானைச்
சிலையாற் புரவிமரித்த தீயா டியைத்
திருப்புஞ்சூர் மேவிய சிவலோகனை
நிலையார் மணிமாட நீடு ரானை
நீதனே னென்னேநான் நினையா வாறே.”

எனவும் அப்பர் கூறுகின்றார்.

உயிர்களுக்கு இன்ப துன்பங்களை உண்டாக்கும் குணங்
களின் சமூகமாகிய பிரகிருதி செயல்வகையால் இராசதம், தாமதம்,
சாத்துவிகம் என்னும் மூன்று குணங்களையுடையது. குணத்து
வத்திவிருந்து தோன்றும் புத்தி தத்துவம் முதல் நிலமீறான தத்துவங்க
ளௌல்லாம் இம்முக்குணங்களால் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கும்.

இக்குணங்கள் ஓவ்வொரு உயிரையும் பொருந்தி நிற்கும். இறைவன் எல்லாத் தத்துவங்களையும் கடந்தவன்: தத்துவாதீதன். அதனால் அவன் முக்குணங்களைப் பொருந்தாத நிர்க்குணன்.

முக்குணங்களைப் பொருந்தாத நிர்க்குணனாகிய சிவனை.

“இரும்புயர்ந்த முவிலைய கூலத்தி னானை

யிறையவனை மறையவனை யென்குணத்தி னானைச்

சுரும்புயர்ந்த கொன்றையொடு துழதியுஞ் சூஞுஞ்

சடையானை விடையானைச் சோதியெனுஞ் சுடரை

யரும்புயர்ந்த வரவிந்தத் தணிமலர்க் னேரி

யன்னங்கள் விளையாடு மகன்றுறையி னருகே

கரும்புயர்ந்து பெருஞ்செநிந னெருங்கிவைள கழனிக்

கானாட்டு முள்ளுறிற் கண்டுபெதாழு தேனே.”

எனப் பாடுக்கின்றார் சுந்தரர். இறைவனை எண்குணத்தான் என்கின்றார் வள்ளுவர்.

“இருவருள் குணங்க னோடு முண்வகு ணுருவிற் ரோன்றும்

கருமழு மருள ரன்றன் கரசர னாதி சாங்கந்

தருமரு ஏபாங்க மெல்லந் தானரு டனக்கொன் றின்றி

அருளுரு வழிருக் கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே.”

என்கின்றது சித்தியார். உணர்வு - அந்தக்கரணம், அசிந்தன் - சிந்தனைக் கெட்டாதவன்

இறைவனது உருவம் அருளுருவம். அவ்வுருவிற்றோன்றுங் குணங்கள், அந்தக் கரணங்கள், தொழில்கள், கைகால் முதலிய பிரத்தியங்கங்கள், சூலம் மழு வாள் முதலிய சாங்கங்கள், ஆடை, மாலை, ஆபரணம் முதலிய உபாங்கங்கள் எல்லாம் அருள் வடிவங்கள். முதல்வன் இவ்வரு ஞருக்களை யெல்லாந் தனக்காக வன்றி உயிர்களுக்காகவே ஆக்கிக் கொண்டான் என்பது மேற் கூறிய செய்யுளின் பொருள்.

எனவே சிவனுடைய எண்குணங்களும் அருட்குணங்கள் என்பது பெறப்படும். அவை தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுனர்தல். இயல்பாகவே

பாசங்களினீங்குதல். பேரருஞ்சடைமை. முடிவிலாற்றலுடைமை. வரம்பிலின்பழடைமை என்பனவாகும்.

உயிர்களுக்கு இருவினைப்பயன்களாகிய இன்பதுண்பங்களை ஊட்டுவதற்கும் இருவினை ஓப்பு வந்த ஆன்மாக்களுக்கு முத்தி கொடுப்பதற்கும். எண்ணியதை எண்ணியபடி செய்யுந் தன்வயத் தனாந் தன்மை இறைவனுக்கு வேண்டப்படும்.

இறைவன் உருவமுடையவனாயின் அவனால் எங்கும் வியாபித்து நின்று எல்லாவற்றையும் அறிய முடியாது. அதனால் அவன் எங்கும் வியாபகமாய் நின்று எல்லாவற்றையும் அறியுந் தன்மையாகிய மலபந்தமற்ற தூய உடம்பினனாதல் வேண்டும்.

இறைவன் சித்துப் பொருளோயாயினும் சித்துப் பொருளாகிய ஆன்மா அறிவிக்க அறிவதுபோல இறைவனும் அறிவிக்க அறிவினென்னின் அது அவனுடையதன்வயத்தனாந் தன்மைக்கு இழுக்காகும். அதனால் அவன் இயற்கை உணர்வினனாய் இருத்தல்வேண்டும்.

இறைவன் மலபந்தம் அற்றவனாயினும் மலத் தினீங்கி முத்தியடைந்த உயிர் ஐந்தொழில் செய்யும் ஆற்றலற் றிருப்பது போலன்றி ஐந்தொழில் செய்வதற்கு இறைவனுக்கு மலத்தினீங்கிய முற்றுணர்வாகிய சர்வஞ்ஞுத்துவம் வேண்டும்.

இறைவனது முற்றுணர்வு மலத்தினீங்கிய முத்தான்மாவின் முற்றுணர்வை ஒக்குமாயின் இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கிய அநாதிபோதன் என்றல் பொருந்தாது. அதனால் அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிய அநாதிபோதனாதல் வேண்டும்.

இறைவன் பாசங்களினீங்கியவனாயிருப்பினும் அருஞ்சடையவனாயிருந்தாலன்றி அவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரிய மாட்டான். அதனால் அவன் பேரருஞ்சடையவ னாதல் வேண்டும்.

அருட் செயல்களாகிய படைத்தல். காத்தல். அழித்தல். மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் எக்காலமும் என்னற்ற எல்லா உயிர்களுக்குஞ் செய்யவேண்டியவனா யிருக்கும் இறைவனுக்கு முடிவிலாற்றல் வேண்டும். முடிவிலாற்றல் இருப்பினும் இறைவனிடத்தில் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாத பேரின்பம் இருந்தாலன்றி அவனால் எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பத்தைக் கொடுக்க முடியாது. எனவே அவன் வரம்பிலின்பழடையவ னாயிருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வியல்புகள் எல்லாம் இருத்தலால் இறைவன் எண்

குணத்தான் எனப்படுகின்றான். என்குணங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம், சூரியன், சந்திரன், உயிர் என்னும் எட்டும் அட்ட மூர்த்தங்களாகும். சிவன் இவற்றை அதிட்டித்து நிற்கின்றான். இதனால் உலகத்தில் உண்மைப் பொருளாய் இருப்பவர் சிவபெருமானே என்பதை உணரமுடிகின்றது.

“என்வகை மூர்த்தி யென்பதில் வுலகினில்
உண்மை யானை உணர்த்திய வாரே”

என்கின்றார் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். (திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஂ்து) அதனால் இவ்வெட்டு மூர்த்தங்களும் வணக்கத்துக்கு குரியனவாகின்றன.

“இரு நிலாயத் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான நாயியறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருநுவுந் தம்முநுவுந் தாமே யாகி
நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாரே.”

என்கின்றார் அப்பர். இயமானன் - ஆண்மா

இருபொருட் கூட்டுறவு இரண்டு வகைப்படும். அவைசையோக சம்பந்தம், சமவாய சம்பந்தம் என்பன. சையோக சம்பந்தம் பிரிக்கவும் பொருத்தவுங் கூடியது. சமவாய சம்பந்தம் பிரிக்கவும் பொருத்தவும் முடியாதது. சையோக சம்பந்தத்துக்கு உதாரணமாகக் கண்ணென்றுங் கண்ணாடியையும். சமவாய சம்பந்தத்துக்கு உதாரணமாகக் கண்ணென்றும் கண்மணியையுங் கூறலாம்.

சமவாய சம்பந்தம் குணி குண சம்பந்தமெனவும் குணி குணி சம்பந்தமெனவும் இரண்டு வகைப்படும். குணி - குணத்தையுடையது. பாலுக்கும் வெண்மைக்குமுள்ள சம்பந்தம் குணி குண சம்பந்தம். பால் குணி. வெண்மை குணம். குணி குண சம்பந்தம் தாதான்மிய சம்பந்தம் எனப்படும். சிவம் குணி. சத்தி குணம். அதனால் சிவத் துக்கும் சத்திக்குமுள்ள சம்பந்தம் தாதான்மிய சம்பந்தம் எனப்படும்.

குணி குணி சம்பந்தம் அத்துவிதம் எனப்படும். சிவத்துக்கும் உயிருக்குமள்ள சம்பந்தம் குணி குணி சம்பந்தம். சிவம் உயினரா விட்டு ஒருபோதும் நீங்குவதில்லை. சிவத்துக்கும் உயிருக்குமள்ள சம்பந்தம் அத்துவிதம் எனப்படும்.

உயிர் உடலோடு கூடி உடலாயும் உடலின் வேறாயும் இருக்கும். உடல் அவ்வாறிருக்கமட்டாது. உயிரில்லா விட்டால் உடல் சவம்: அழிந்துவிடும். இவ்வாறே சிவம் உயிரோடு கூடி உயிராயும் உயிரின் வேறாயும் இருக்கும். உயிர் அவ்வாறி ரூப்பதில்லை. உயிர்க்குயிரின் உபகாரமின்றி உயிர் உயிர்க்காது.

அத்துவிதப் பொருளாகிய இறைவன் உயிருடன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நின்று, ஒன்றாய் நிற்றலால் உயிர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றை நிலைக்கச் செய்தும். வேறாய் நின்று அறிவித்தலால் உயிர்களை அறியச் செய்தும், உடனாய் நின்று செலுத்துதலால் அவற்றை அனுபவிக்கச் செய்தும் வருகின்றான்.

உடல் நிலைப்பதற்கு உயிர் உடலோடு கலந்து நிற்பதுபோல உயிர்கள் நிலைபெறுவதற்காக இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து அவ்வுயிர்களோயாய் ஒன்றாய் நிற்பன். கண் காண்பதற்குத் துணையாய் நிற்கும் சூரிய ஒளி கண்ணின் வேறாதல்போல, உயிர்களுக்கு அறிவு நிகழ்வதற்குத் துணையாய் நிற்கும் இறைவன் அவ்வுயிர்களின் வேறாவான். கண்ணொளி ஒரு பொருளைக் காண்பதற்கு, ஆன்மபோதம் அக்கண்ணொளியோடு கூடிப் பொருளிற் செல்வதுபோல, உயிர்கள் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு அவ்வினப்துன்பங்களுக்கு முன்னிலையாகிய விடயங்களில் உயிர்களோடு கூட இறைவன் செல்லுதலால் உடனாய் நிற்பன்.

மேலே கூறப்பட்ட ‘இருநிலணாய்த் தீயாகி’ என்னும் முதலை யுடைய பாடலில், பிறருருவுமாகி (ஒன்றாய்) தாமேயாகி (வேறாய்) பிறருருவும் தம்முருவுமாகி (உடனாய்) நின்றவாறே என்று கூறி இறைவன் உயிர்களுக்கு ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நின்று உபகரிக்கும் அத்துவித நிலைபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் அப்பர்.

“ஈறாய்முத லொன்றாயிரு பெண்ணாண்குண முன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்மவை யைந்தாய்
அறார்கவை ஏழோசைசியா டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்ட னானாண்டம் வீழிம்மிழ ஸலயே.”

என்னுந் தேவாரத்தில். இறைவன் உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்பன் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார் சம்பந்தர். இவ்வாறு இறைவன் உயிர்களோடு அத்துவிதப் பட்டிருக்கவும் உயிர்கள் இறைவனோடு அத்துவிதப் படுகின்றில்.

“ஆணவத்தோடு அத்வைதம் ஆபைடி மெய்ஞ் ஞானத் தாணு விணோடு அத்வைதம் சாருநான் எந்நானோ”

என்கின்றார் தாயுமானவர்.

“ஓருவ னாகிநின் றாஸிவ் வூலிகலாம்
இருவ ராகிநின் றார்கட் கறிகிலான்
அருவ ராவரை அப்ரத்தவ னார்கழல்
பரவு வாரவர் பாவம் பறையுமே”

என்கிறார் அப்பர். இருவராகி நின்றார் - இறைவனோடு அத்துவிதப்படாது நின்றார்.

முன்னொரு காலத்திலே திருக்கைலாய மஸையிலே இறைவன் வீற்றிருக்கும்போது உமாதேவியார் திருவுள மகிழ்ச்சி காரணமாக இறைவனது கண் களை மூட, அதனால் இருள் பரந்து உலகனைத்தையும் மூடியது. அது காரணமாக உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன.

உயிர்கள் வருந்துவதைக் கண்டிரங்கிய இறைவன் தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து பேரொளியை உண்டாக்கி உயிர்களின் துண்பத்தைத் துடைத்தான் என்பது புராண வரலாறு. இவ்வரலாறு உலகிலுள்ள ஒளிக்கெள்லாம் சிவபெருமானுடைய திருமேனிப் பிரகாசமே என்பதையும், அவனே உலகுமாய் நிற்கும் நிலையையும் உணர்த்துகின்றது.

“நாயகன் கண்ண யப்பா னாயகி புதைப்ப வெங்கும் பாயிரு ளாகி முடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித் தாயநேத் தீரத்தி னாலே சுடெரானி கொடுத்த பண்பிற் ரேயமா ரெளிக ளெல்லாம் சிவனுருத் தேச தென்னார்.”

என்று சூறுகின்றது சிவஞான சித்தியார்.

இவ்வரலாற்றை.

“நலமலி மங்கை நங்கை வினாயாடி யோடி
நயனத் தலங்கள் கரமா
உலகினை யேழு முற்றும் இருள்மூட மூட
இருளோட நெற்றி யொருகண்
அல்தர அஞ்சி மற்றை நயனங்கை விட்டு
மடவா எறைஞ்சு மதிபோல்
அல்தரு சோதிபோல அல்வித்த முக்க
னவனாம் நமக்கிகார் சரணே.”

எனக்கூறுகின்றார் அப்பர்.

பேரொளி வடிவினனாகவும் கருணைக் கடலாகவும் விளங்கும் இறைவன் தன்னை வழிபடுவோர் மீது விருப்பும் தன்னையடைந்து வழிபடாதோர் மீது வெறுப்பும் அற்றவன். அரச வைத்தியசாலையிற் பணிபுரியும் மருத்துவர் தன்னை அடைந்தவர்கள்து நோயைத் தீர்க்கின்றார்; தன்னை அடையாதோரது நோயைத் தீர்ப்பதில்லை. அதனால் அவர் தன்னை அடைந்தாரை விரும்புவதும் தன்னை அடையாதோரை வெறுப்பதுமில்லை. அவ்வைத்தியரைப் போலவே வைத்தியநாதராகிய சிவனும் தன்னை அடைந்து வழிபடுவோருக்கு அவர்களது வினைப் பயனை இல்லாமல் செய்தும் தன்னை அடையாதோருக்கு அவர்கள் செய்த வினைப்பயனை ஊட்டியும் இருவேறு வகையாக அருள் புரிகின்றான். இதைச்

“ஸலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமிலன் நாடிடாறும் நல்கு வான்நலன்...”

எனவும்

“தன்னையடைந் தார்வினை தீர்ப்பதன்றோ
தலையாயவர் தங்கட னாவதுதான்...”

எனவும் அப்பர் கூறுகின்றார்.

“சார்ந்தாரைக் காத்த தலைவர் கடனாதல்
சர்ந்தாரைக் காத்துக்கு ஸலமிலனாய்ச் - சார்ந்தழியார்
தாந்தானாச் செய்துபிரிற் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு.”

எனக்கின்றார் மெய்கண்டார். சலம் - வஞ்சனை. அநீதி. முன்செய் வினை - பிரார்த்தவினை

வஞ்சனையும் அந்தியுமற்ற இறைவன் உயிர்கள் செய்யுங் குற்றங்களைப் பொறுத்து. அவ்விரக்கஞ்சுகும் அருள் செய்வன் என்பதைத் தேவார முதலிகள் மூவரும் கூறுகின்றனர்.

சம்பந்தர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் தோறும் வரும் எட்டாவது பாடல். சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கைலாய மலையை எடுத்து நசக்குண்டு வலிகுன்றி இறைவனை ஏத்திப் போற்றி அவனருள் பெற்ற இராவணன் வரலாற்றைக் கூறுகின்றது. இப்படிச் சம்பந்தர் பாடியதற்குக் காரணம் “மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் யிழைத்தாலும் வந்தடையிற், கண்ணுதலான் பெருங் கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட.....”என்கிறார் சேக்கிழார். “முன்னிற்பவர் இல்லாமரன் அரக்கன்வட கயிலை. தன்னைப் - பிடித் தெடுத்தான்முடி தடந்தோளிற வூன்றிப், யின்னைப்பணிந் தேத்தப்பெரு வாள்பேராடும் கொடுத்த, மின்னிற் பொலி சடையானிடம் வீழிம்மிழ ஸையே” எனச் சம்பந்தரும்,

“கைத்தலங்க எருபுதடை அரக்கர் கோமான்

கயினைலமலை யதுதன்னைக் கருதா தோடி

முத்திலங்கு முடிதுளங்க வளைகளெற்றி முடுகுதலுந்

திருவிரிலான் றவன்மேல் வைப்பப்

பத்திலங்கு வாயாலும் பாடல் கேட்டுப்

பரிந்தவனுக் கிராவணைனன் றீந்தநாமத்

தத்துவனைத் தலையாலங் காடன் தன்னைச்

சாராதே சாலநாட் போக்கினேனே”

என அப்பரும்,

“நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம் பந்தன்

நாவினுக் கரையன் நாளைப் போவானும்

கற்ற சூதன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி

கண்ணப் பன்கணம் புல்லினை் றிவர்கள்

குற்றஞ் செய்யினும் குணிமினக் கருதும்

கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்

பொற்றி ரன்மணிக் கமலங்கள் மலரும்

பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூர் உளானே”

எனச் சந்தரரும் கூறுகின்றனர்.

இராவணன் செய்த பின்மையைப் பொறுத்து அவனது பாடலுக்கு இரங்கி அவனுக்கு அருள் செய்த சிவபெருமான் வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈபவன்.

“எவ்வூர் தேவர் இருஷகள் மன்னர்
என்னிறந் தர்கள்மற் றறங்கும் நின்றேத்த
அவ்வூர் வேண்டிய தேயருள் செய்து
அடைந்தவர்க் கேயிட மாகநின் றானை
இவ்வூர் கருணையியங் கற்பகக் கடலை
எழிப்பூரு மானரு ளாயியன்ற பின்னை
வவ்வியியன் னாவி மனக்கலந் தானை
வலிவ வந்தனில் வந்துகண் டேனே.”

என்கின்றார் சுந்தரர்.

வேண்டியதை வேண்டியாங்கு வேண்டுவோருக்கு ஈயும் சிவபெருமான் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதவர். அதனால் அவரால் மாத்திரமே எக்காலமும் எல்லோருக்கும் அருள்புரிய முடியும்.

“நாறு கோடி பிரமர்கள் நெந்தீனார்
அறுறு கோடி நாராயண ரங்கனே
ஏறு கங்கை மணலெண்ணி லிந்திரர்
ஸ்ரீ லாதவன் ஈச னொருவனே.”

என்கின்றார் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். நொந்துதல் - அழிதல் சிவபெருமானது வடிவம் உருவமோ, அருவருவமோ, அருவமோ என்று கேட்டால் அதற்கு விடையாக,

“அருவமு முருவா ரூப மானது மன்றி நின்ற உருவமு முன்றஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ள வாமே”
என அருணந்தி சிவாசாரியார் சூறுவதையே தேவார முதலிகளுங் கூறுகின்றனர்.

காண்டற் கரியகடவுள் கண்டாய்”எனவும் “அனுஷைவ யார்க் கும் தொயியாத தத்துவன்” எனவும் அப்பர் சூறுவதால் இறைவன் அருவமாயிருப்பன் என்பது பெறப்படும். அருவம் - உருவமில்லாதது.

சம்பந்தர் ‘தோடுடைய செவியன்’ என அடியெடுத்துச்

சிவபெருமானை அங்க அடையாளங்களுடன் சுட்டிக் காட்டுவ தாலும் வெண்ணென்பது நல்லூரில்,

“அற்பு தப்பற அறவணங் காட்டி

அடிய னாவிவன்னை அளது கொண்ட

நற்ப தத்தை நள்ளாறனை அழுதை

நாயி னேன்மறந் தென்நினைக் கேனே”

எனச் சுந்தரர் கூறுவதாலும் இறைவனுக்கு உருவத் திருமேனி யுண்டென்பது பெறப்படும்.

சிவாலயங்கள் தோறுஞ் சென்று அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவவிளங்கப் பெருமானை வழிப்பட்ட மூவர் தேவார முதலிகளில் ஒருவராகிய அப்பர்.

“செங்க ணாலும் பிரமனுந் தம்முளே

எங்குந் தேடித் தீரிந்தவர் காண்கிலர்

இங்குற் றேனென்றி லிங்கத்தே தோன்றினான்

பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே.”

எனக்கூறி சிவன் அருவுருவத் திருமேனியில் நின்று அருள்புரிவ என்பதை விளக்குகின்றார்.

அறுதியற்றவனும் அறிவே வடிவானவனுமாகிய இறைவனைச் சடமாகிய மெய்வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்களாலும் அந்தக் கரணங்களாலும் அறிய முடியாது. அவன் மன வாக்குக் கெட்டாதவன்; அவற்றால் அறியப்படாதவன். “உரைக்குங் கழிந்திப் குணர்வியான் உள்குவார் வினையைக்கரைக்கும்” என்கின்றார் அப்பர். “உரையரும் உருவினர் உணர்வரு வகையினர்” என்கின்றார் சம்பந்தர்.

ஆகமமாகி நின்று அண்ணிக்கும் இறைவன், அதோடுமையாது அறுபத்து நான்கு கலைகளாகவும் விளங்குகின்றான்.

“தளங்கிளாருந் தாமரையா தனத்தான் கண்டாய்

தசரதன்றன் மகனசைவு தவீத்தான் கண்டாய்

இளம்பிறையும் முதிர்ச்சடைமேல் வைத்தான் கண்டாய்

எட்டெட்ட டிருங்கலையு மாணான் கண்டாய்”

எனவும்,

“பன்னியிசெந் தமிழறியேன் கவியேன் மாட்டேன்

எண்ணோடு பண்ணிறைந்த கலைக ளாய்

தன்னையுந்தன் திறத்தறியாப் பொறியிலேனைத்

தன்திறமும் அறிவித்து நெறியுங் காட்டி...”

எனவும் இறைவன் கலைகளாக விளங்குவதைச் சுட்டிக் காட்டு கின்றார் அப்பர்.

கலைகளாகவும் விளங்கும் இறைவன் வஞ்சமற்றவர்களது நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பான்; வஞ்சமுள்ள நெஞ்சிற் பொருந்தான் என்பதை,

“பெருந்தாழ் சடைமுடி மேற்பிறை கூடிக்

கருந்தாழ் குழலியுந் தாழுங் கலந்து

திருந்தா மனமுடை யார்திறத் தென்றும்

பொருந்தார் புகலுரப் புரிசடை யாரே...”

என அப்பரும்.

“கள்ளினஞ் சவஞ்சக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ

குள்ளிமான்றி யுள்குவார் இளத்துளான்...”

எனச் சம்பந்தரும்

“வஞ்சங்கொண் டார்மனஞ் சேரகில் ஸார்நறு நெய்தமிர்பால்

அஞ்சங்கொண் டாடிய வேட்கையி னாரதி கைப்பதியே

தஞ்சங்கொண் டர்தமக் கென்றும் இருக்கை சரணடைந்தார்

நெஞ்சங்கொண் டார்க்கீட மாவது நந்திரு நின்றியூரே.”

எனச் சுந்தரருங் கூறுகின்றனர்.

இறைவன் ‘சரணடைந்தார் நெஞ்சங் கொண்டார்’ எனச் சுந்தரர் கூறுவதுபோலவே,

“சகமலா தடிமை யில்லை தாள்ளால் துணையு மில்லை

நகமெலாந் தேயக் கையால் நாண்மலர் தொழுது தாவி

முகமெலாங் கண்ணீர் மல்க முன்பணிந் தேத்துந் தொண்டர்

அகமலால் கோயி லில்லை ஜெயன்ஜை யாற னார்க்கே.”

என அப்பருங் கூறுகின்றார். உள்ளாக் கோயிலிற் குடியிருக்கும் இறைவனை,

“அழமயந்தீர்த் தடியேண யாளாக் கொண்டார்
அதீகை வீர்ட்டானம் ஆட்சி கொண்டார்
தாமரையோன் சீரமரிந்து கையிற் கொண்டார்
தலையதனிற் பலிகொண்டார் நிறைவாந் தன்மை
வாமனனார் மாகாயத் துதிரங் கொண்டார்
மானிடங்கொண் டார்வலங்கை மழுவாட் கொண்டார்
காமனையும் உடல்கொண்டார் கண்ணால் நோக்கிக்
கண்ணப்பர் பணியுங்கொள் கபாலி யாரே.”

எனப் பாடுகின்றார் அப்பர். ஆ-பசு, ஆழமயம்-பசுத்துவம், பசுவாந் தன்மை

பசுக்கள் எனப்படும் ஆண்மாக்களின் ஆணவ மலத்தையும் கன்ம மலத்தையும் நீக்குவதற்காக இறைவன் அவற்றுக்கு மாயா காரியங்களான தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடுப்பது, அழுக்கை, அவற்றை நீக்கக் கூடிய அழுக்கைக் கொண்டு நீக்குவது போலாகும். தனு-உடம்பு

ஆண்மாக்களது சகல கேவல மென்னும் இருநிலைகளையும் அறியவல்ல சிவபெருமான் அவற்றின்மீது கொண்ட பெருங் கருணையினால் அவற்றுக்கு மாயா காரியங்களைக் கூட்டிக் கிற்றறிவை உண்டாக்கி இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்வன்.

கேவலமாவது ஆண்மா மலத்தோடு கூடி, கருவி கரணங்கள் எதுவுமின்றி அறிவின்றிக் கிடக்கும் நிலை. சகலம் கருவி கரணங்களோடு கூடியநிலை. கருவி கரணங்களால் ஆண்மாவுக்குச் சிற்றறிவு உண்டாகும்.

ஆண்மா இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும்போது செய்யுஞ் செயல்களால் மேலும் மேலுங் கண்மத்தை ஈட்டும். அக் கண்மம் காரணமாக மேலும் மேலும் பிறவியுண்டாகும்.

இவ்வாறு பல பிறவிகள் தோறும் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து வரும் உயிர்களுக்கு அவ்வின்ப துன்பங்களும் அவ்வின்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமாகிய நல் வினை தீவினைகளும் பந்தப் படுத்துந் தன்மையிற் சமமானவையென்ற

என்னமுண்டாகும். இவ்வாறு இருவினையொப்பு உண்டாதலால் ஆணவ, மலசக்தி தேயும். மலசக்தி தேய ஆண் அறிவின் கண்ணே திருவருடசக்தி விளங்கித் தோன்றும்.

திருவருடசக்தி விளங்கித் தோன்றப் பெற்ற ஆன்மா ஞான குருவைத் தேடியடைந்து, பாச ஞானத்தைவிட்டுச் சிவஞானத்தைப்பெற்று முத்தியடையும். உயிர்க்குயிராக நிற்கும் இறைவன் இவ்வாறு ஆண்மாக்களைப் பந்தித்திருக்கும் மலங்களைப் போக்கி அவற்றுக்கு அருள் புரிகின்றான்.

பாசத்தாற் பந்திக்கப்பட்டது காரணமாக பசுக்களென அழைக்கப்படும் ஆண்மாக்களின் பாசத்தளையை அறுத்து அவற்றுக்கு முத்தி கொடுப்பவன் இறைவன். அவ்விறைவன் அப்பரையும் ஆட்கொண்டான். அதனால் “ஆய்யந் தீர்த்தஷ்யேண ஆளாக் கொண்டார்” என்கின்றார் அப்பர்.

தன்மீது அன்பு கொண்டோரை ஆட்கொள்ளும் இறைவன் தனது அன்பர் செய்யும் அநாசாரத்தையும் பொறுப்பன்.

“நீராகி நீறமிழும் நெருப்பு மாகி
நினைவாகி நினைவினிய மலையான் மங்கை
கூறாகிக் கூற்றாகிக் கோஞ் மாகிக்
குணமாகிக் குறையாத உவ்வகக் கண்ணீர்
அறாத அறநந்தத் தடியார் செய்த
அநாசாரம் பொறுத்தருளி அவர்மே லென்றுஞ்
சீராத பெருமானைத் திருமாற் பேற்றிருஞ்
செம்பவளக் குஞ்சினச்சிசன் றடைந்தேன் நானே.”

என்கின்றார் நாவுக்கரசர்.

ஆசாரம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வழக்கம், சுத்தம், ஒழுக்கம் முதலிய பொருள்கள் உண்டு. ஆசாரம் என்பதற்கு மறுதலையானது அநாசாரம்.

“பெரும்புலர் காலை முழுகிப் பித்தர்க்குப் பத்த ராகி
அரும்பியாடு மலர்கள் கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளே வைத்து
விரும்பிநல் விளக்குத் தரபம் விதியினால் இடவல் லர்க்குக்
க்ரும்பினிற் கட்டி போல்வர் கடவுழவீ ரட்ட னாரே.”

என்று ஆகம சீலர்கள் இறைவனுக்குப் பூசை செய்யும் வழக்கத்தை அப்பர் கூற,

“அம்மானே அறக்கீர்த்தி கருள்ளங்கும் பெம்மானே...”

எனச் சுந்தரரும்,

“தொண்டர் தண்கயம் முற்கித் துணைவுஞ் சாந்தம் புகையும் கொண்டு கொண்டடி பரவி...”

எனச் சம்பந்தரும் கூறுகின்றனர்.

இவ்வழக்கத்துக்கு மாறானது கண்ணப்பன் காளத்தியப் பருக்குச் செய்த பூசை. அம்பு வில் இறைச்சி முதலியவற்றோடு சென்று, செருப்பால் நிர்மாலியத்தை நீக்கி வாயிற் கொண்டு சென்ற நீரால் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சன மாட்டி அநாசாரங்க் செய்தவன் கண்ணப்பன்.

அவன் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக அவனு டைய குருதி சொரியும் கண்ணுக்குப் பதிலாகத் தனது கண்ணை இடந்தப்பியவன். இறைவன், கண்ணப்பன் தன்மீது கொண்ட அன்பைக் கண்டு, ஆகம வழக்குக்கு மாறாகப் பூசனை புரிந்த அவனுக்கு அருள்புரிந்த சம்பவத்தை எடுத்துக் காட்டி, அநாசாரம் பொறுத்தருளும் இறைவனது இயல்பை அப்பர்.

“குவப்பிருந் தடக்கை வேடன் கொடுஞ்சிலை இறைச்சிப் பாரம்

துவர்ப்பிருஞ் செருப்பால் நீக்கித் தரயவாய்க் கலச மாட்ட

உவப்பிருங் குருதி சேர ஒருக்கண யிடந்தங் கப்பத்

தவப்பிருந் தேவு செய்தர் சாய்க்காடு மேவினாரே.”

என்கின்றார். சுத்தஞ் செய்வதற்காகச் சிலந்தி வலைகளைத் துடைப்பதும் சருகுகளை அகற்றுவதும் எமது வழக்கம். எமது வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்குப் பந்தர் செய்ய விரும்பித், தண்ணுடலிலிருந்து வெளிவரும் நூலினால் வலைபின்னி, அதன்மேல் விழுஞ் சருகுகளாற் பந்தர் செய்த சிலந்திக்குச் சோழப் பேரரசனாகப் பிறக்கும்படி அருள்புரிந்த இறைவனது இயல்பை.

“நலந்திகழ் வாயின் நாலாற் சருகிலைப் பந்தர் செய்த

சிலந்தியை அரச தாள அருளினாய்டா...”

எனக்கூறி, அடியார் அன்பினால் அசுத்தஞ் செய்வதையும்

இறைவன் பொறுத்தருள்வான் என்பதை விளக்குகின்றார் தாண்டக வேந்தர்.

தந்தை தாயரை முன்னரி தெய்வமாக வணங்கவேண்டிய ஒழுகலாற்றிலிருந்து நீங்கித், தாதையைத் தாளற வீசியசன்டேசரரின் வரலாற்றை,

“வந்தமண லாலிலிங்கம் மண்ணியின்கட்ட பாலாட்டும் சிந்தைசெய்வோன் தன்கருமந் தேர்ந்துசிதைப் பான்வருமத் தந்தைதனைச் சாஞ்சுவுஞ் சன்டேச னென்றருளிக் கொந்தணவு மலர்கொடுத்தான் கோளிலியம் பெருமானே.”

எனக்கூறி ஒழுக்கந் தவறிய தனதன்பருக்கும் அருள்புரியும் இறைவன் இயல்பை விளக்குகிறார் சம்பந்தர்.

வேதவிதிப்படி செய்யப்பட்டதாயினும் சிவ நிந்தனையோடு கூடிய தாதலால் தக்கயாகம் அழிக்கப்பட்டது. இவ்வரலாற்றை,

“வென்றவன் வென்றவன் வேள்வியில் விண்ணவர் தங்களை...” எனச் சுந்தரரும்,

“தக்கனது பெருவேள்வி தகர்த்தார் போலும்...” என அப்பருங் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு, இறைவன்மீது அன்புடையோர் செய்யும் பாவம் அறமாவதையும் இறைவனுக்கு அன்பிலாதார் செய்யும் அறம் பாவமாவதையும் தேவார முதலிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இதையே அருணந்தி சிவாசாரியார்,

“அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறமதாகும் பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவமாகும் வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி நரரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மை யாய்த்தே.” என்று கூறுகின்றார்.

தனதன்பர் செய்யும் பாவத்தையும் அறமாக்கும் இறைவன் இறைபணி நிற்குந் தனதன்பர்களது பாரத்தை எடுத்துச் சுமப்பான்.

இருவினை காரணமாகப் பிறக்கும் ஒவ்வொரு உயிரும் பழவினையாகிய பிராரத்தத்தை அனுபவிக்கும்போது புதுவினை

செய்கின்றது. புதுவினைக்கு ஆகாமியம் என்பது பெயர். புதுவினையின் பயன் அதைச் செய்தவருக்கு எடுத்த பிறப்பிலேயே அனுபவத்துக்கு வருவது முண்டு. அனுபவத்துக்கு வராத புதுவினைக் குவியல் அனுபவத்துக்கு வரும்வரை புத்தி தத்துவம் பற்றுக் கோடாக மாயையிற் கட்டுப் பட்டிருக்கும். இதற்குச் சஞ்சிதம் என்பது பெயர். சஞ்சித வினையின் ஒருபகுதி அடுத்த பிறவியில் பிராரத்த வினையாக அனுபவத்துக்கு வரும். அனுபவத்துக்கு வராத சஞ்சிதவினை அதற்குரிய உயிரைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். இச் சஞ்சிதவினை உயர்ந்த சாதி தாழ்ந்த சாதி என்னுஞ் சாதிகளிற் பிறப்பதற்கும் நீண்ட குறுகிய ஆயுள் உள்ள உடம்புகளைப் பொருந்துவதற்கும் காரணமாயிருக்கும்.

ஆகாமியம் எனப்படும் நல்வினை தீவினைகளும், அவ்வினைகளால் வரும் புண்ணிய பாவங்களாகிய சஞ்சிதமும், புண்ணிய பாவங் காரணமாக இன்ப துண்பங்களாய் வருகின்ற பிராரத்தமும் உயிர்களுக்குப் பெருஞ் சமையாகும். இறைவனிடத்தில் அன்பு ழண்டு அவனருள்வழி நடப்பவரின் இப்பாரத்தை இறைவன் எடுத்துச் சுமப்பான்.

இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வந்தவிடத்து சத்திநிபாதம் நிகழும். சத்திநிபாதருக்குக் குருவடிவாய் அருள்புரிய வரும் இறைவன் தீக்கையினால் ஆன்மாவின் சஞ்சித வினையை நீக்குவன். பிராரத்தம் அவ்வுயிர் எடுத்த உடலின் அனுபவமாய்க் கழியும். திருவருளின் கருத்தறிந்து இறைபணியில் நிற்கும் ஆன்மாச் செய்யும் ஆகாமிய வினையை இறைவனே ஏற்றுக்கொள்வான். அதனால் அவ்வினை அதைச் செய்த உயிரைச் சேர்ந்து அதற்குப் பாரமாகாது.

திருவருளின் கருத்தை அறிவிப்பன வேதங்கள். அதனால் வேதநெறியைப் பின்பற்றும் வைத்திக் ஒழுக்கமே இறைபணி நிற்றல் எனக் கருதப்படுகின்றது. இறைபணியில் நிற்கும் ஆன்மாக்கள் செய்யும் ஆகாமியத்தை இறைவன் ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதை.

“கிடைக்கத் தகுமோநற் கேண்மையாற் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பானை இன்று”

என்று கூறுகின்றது திருவருட்பயன். நற்கேண்மை - அன்பு நிறைந்த சுற்றம்.

‘இறைவனின் அன்புக்குரிய சுற்றமாயிருப்பவர்களுக் கல்லாமல் மற்றையோரால் தமது பாரம் முழுவதையும் எடுத்துச் சுமக்குந்

திருவருளைப் பெறமுடியுமோ?’ என்பது இப்பாடலால் வினாவப்படும் வினா, இவ்வினாவுக்கு விடை ‘இறைவனின் அன்புக்குரிய சுற்றமாய் இருக்காதவர்களால், தமது பாரத்தை எடுத்துச் சுமக்குந் திருவருளைப் பெறமுடியாது’ என்பது. எனவே இறைபணி நிற்கும் அடியார்களுடைய ஆகாமிய வினையை இறைவன் எடுத்துச் சுமப்பான் என்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றது இப்பாடல். இக்கருத்துக்களை,

“வீரமும் பூண்பர் விசயனோ டாயதேர்
தாரமும் பூண்பர் தமக்கன்பு பட்டவர்
பாரமும் பூண்பந்தற் பைங்கண் மினிரர
வாரமும் பூண்பர் அரவிந்தி யாரே.”

என்று கூறுகின்றார் அப்பர்.

இவ்வாறு தனதன்பர்கள் செய்யும் வினையை எடுத்துச் சுமக்கும் இறைவன், தான் செய்யும் வினை காரணமாகப் பந்திக்கப்பட மாட்டான்.

இறைவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று செயல்களையும், நாம் வினை செய்வதுபோல அந்தக் கரணங்களதும் கை, கால் முதலிய கன்மேந்திரியங்களதும் துணைகொண்டு செய்யாது, ‘இது இவ்வாறாகுக’ என என்னுதலாகிய சங்கற் பத்தாற் செய்கின்றான். அதனால் அவன் படையாது படைத்து, காவாது காத்து, அழியாது அழிக்கின்றான். அதனால், கரணத்தால் வினை செய்வோர் அவ்வினை காரணமாக விகாரமெய்திப் பந்திக்கப்படுவது போல, அவன் விகாரமடையவோ, அவ்வினையாற் கட்டுப்படவோ மாட்டான். இறைவன் எதையும் சங்கற்பத்தாற் செய்வன் என்பதை,

“நோக்காதே எவ்வளவும் நோக்கி னானை
நு ணு காதே யாதொன்றும் நு ணு கி னானை
ஆக்காதே யாதொன்று மாக்கி னானை
அணு காதா ரவர்தம்மை அணு கா தானைத்
தேக்காதே தெண்கடல்நஞ் சண்டான் தன்னைத்
திருப்புங்கூர் மேவிய சீவலோகனை
நீக்காத பேரிராளசேர் நீடு ரானை
நீதனே னென்னேநான் நினையா வாரே.”

எனக் கூறுகின்றது திருத்தாண்டகம். நோக்குதல்-காத்தல், நுணுகுதல் - நுணுக்குதல், ஒடுக்குதல், அழித்தல், ஆக்குதல் - படைத்தல்

தன்மீது அன்பு செய்வோரின் விளைகளை எடுத்துச் சம்பவம் மலபந்த மற்றவனுமாகிய இறைவனாலேயே, இருவினை காரணமாகப் பிறந்திறந் துழலும் ஆன்மாக்களைப் பிறவிப் பெருங்கடலை விருந்தெடுத்து அவற்றுக்குப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைக் கொடுக்க முடியும்.

அதனால் வினைப் பிறவி தீர்ந்து வீடுபேற்றை அடைய வேண்டுமானால் இறைவன் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈடும் இறைவன் இம்மையிற் சுகபோக வாழ்வை வேண்டுவோருக்கு அதையுங் கொடுப்பன். இவ்வுண்மையை எல்லா உயிரினங்களும் உணர்மாட்டா; மனிதனாலே தான் உணரமுடியும்.

“இந்தப் பிறவி நமக்குக் கிடைத்தது கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டேயாம்” என்று கூறுகின்றார் நாவலர். மாநுடப் பிறவி கிடைப்பதறிது. “மாநுடத் துதித்தல் கண்டிடற் கடலைக் கையா ஸீந்தினன் காரியங்காண்” என்கின்றார் அருணந்தி சிவாச்சாரியார்.

“எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிது அரிது காண் இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ ஏது வருமோ அறிகிலேன்...”

என்கின்றார் தாயுமானவ சுவாமிகள்.

மாநுடப் பிறவியின் அருமையைப் பற்றி,

“வாய்த்தது நந்தமக் கேதோர் பிறவி மதித்திடுமின் பார்த்தற்குப் பாசு பதமருள் செய்தவன் பத்தருள்ளீ கோத்தன்று முப்புரந் தீவளைத் தான்தில்லை யம்பலத்தக் கூத்தனுக்கு ஆட்பட்ட டிருப்பதன் றோநந்தங் கூழைமையே.”

என்று கூறுகின்றார் நாவுக்கரசர்.

நாம் மாநுடப்பிறவி எடுத்ததன் பயனை அனுபவிக்க வேண்டுமானால் இறைவன் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும்.

“மீளா அடிமை உமக்கே அளாய்ப்
 பிறரை வேண்டாதே
 மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று
 முகத்தால் மிகவாடி
 அளாய் இருக்கும் அடியார் தங்கள்
 அல்லல் சொன்னக்கால்
 வாளாங் கிருப்பீர் திருவா ஞர்
 வாழ்ந்து போதீரே.”

என்னும் பாடலால், ஆளாயிருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால் அவர்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டியது இறைவனது கடமை என்பதை வலியுறுத்துகின்றார் வன்றொண்டர் சுந்தரர்.

வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈவான் இறைவன் என்னும் உண்மையை உணரும் மானுடர் அவனிடம் நிலையான பேரின்பப் பெருவாழ்வை வேண்டுவதை விட்டு, நிலையற்ற சிற்றின்பத்தைத் தரக்கூடிய போக போக்கியங்களை வேண்டுதல் அறிவுடைமையாகாது. சுந்தரர் கூறுவது போல இறைவனுக்கு மீளா அடிமையாயிருப்பதற்கு முதலில் மானுடத்துதித்தல் வேண்டும். மானுடத்துதித்தாலும் மாக்களைப் போலன்றி மக்கட் பண்போடு வாழவேண்டும்.

பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல். பாடு-உயர்ந்தோர் ஒழுக்கம். அதனால் வாழ்க்கையில் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பது மிக முக்கியமானது.

“நன்றிக்கு வித்தாரும் நல்லைமுக்கம் தீயொழுக்கம்
 என்றும் இடும்பை தரும்.”

என்கிறார் வள்ளுவர். நன்றி-அறம்

ஒழுக்கமுடையவர்களாற்றான் இறைவனது திருவடிகளை இலகுவில் அடைய முடியும்.

“மனிநிறம் ஓப்பன பெரன்னிறம் மன்னின மின்னியல்வாய்
 கணிநிற மன்ன கயிலைப் பொருப்பன காதல்சிய்யத்
 துணிவன சீலத்தரா கித்தொடர்ந்து விடாத தொண்டர்க்
 கணியன சேயன தேவர்க்கை யாறன் அடித்தலமே.”

எனவும், சீலம்-ஒழுக்கம், அணியன் - அண்மையிலுள்ளன

“கரப்பர் கரியமனக் கள்வர்க் குள்ளங்
கரவாதே தம்நினைய கிற்பார் பாவம்
தரப்பர்...”

எனவுங் கூறி ஒழுக்கமுடையவர்களாய் வாழவேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகின்றார் நாவுக்கரசர். ஒழுக்கங் கெட்டவர்கள் ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் போல நடித்துச் செய்யும் வழிபாட்டினாற் பயனில்லை என்பதையும் அவர்,

“நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சனே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுந் ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பர் அவர்தம்மை நானியே.”

என்னும் திருவாக்காற் கூறுகின்றார். பொக்கம்-வஞ்சகம், பொய், நக்குநிற்பர்-ஏளனமாகச் சிரிப்பர்

ஒழுக்கத்துக்கு ஆறு பகையுண்டு. அப்பகைக்கு இடங் கொடுத்தால் ஒழுக்கங் கெட்டுவிடும்.

“அஞ்ச மொன்றி ஆறுவீசி நீற்யூசி மேனியிற்
குஞ்சியார வந்திசெய்ய அஞ்சிலென்னி மன்னுஹர்
பஞ்சியாரு மெல்லடிப் பணைத்திகொங்கை நுண்ணிடை
அஞ்சிசாலார் அரங்கெடுக்கும் அந்தணாரு ரென்பதே.”

எனவும், (குஞ்சி-குடுமி, அது ஆகுபெயராய்த் தலையைக் குறிக்கிறது.)

“அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற்
றைம்புலும் அடக்கி ஞானம்
புகவுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத்
துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்...”

எனவும் கூறுகின்றார் சம்பந்தர். காமம். குரோதம். உலோபம். மதம். மாற்சரியம். மோகம் என்பன ஆறுபகைகளாகும். காமம்-ஆசை. குரோதம்-கோபம். உலோபம்-தானும் நுகராது பிறரையும் நுகரவிடாமற் செய்யுங்குணம். மதம்-செருக்கு. இறுமாப்பு. மாற்சரியம்-பொறாமை. மோகம்-மயக்க உணர்வு. தவறென்று

அறிந்ததையும் ஆசை காரணமாகச் செய்யத் தூண்டும் உணரவு.

இந்த ஆறுபகைகளையும் எடுத்தெறிந்து, நீறுபூசி ஐம்புலன் களையும் ஒருவழிப் படுத்தித் தலையாரக் கும்பிடும் அடியவர்களுக்கு இறைவன் அஞ்சலென்று அபயமளிப்பான் என்பது சம்பந்தர் கூற்று.

இவ்வாறு பகைகளில் ஈயாமைக்குக் காரணமாகிய உலோபமே மிகவுங் கொடியது போலத் தோன்றுகின்றது.

“தொலைவாகி யிரந்தோர்க் கொன் றீயாமை யிள்ளிவன மலையிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ.”

எனக் கலித்தொகையும் (கலி 2-11,12)

“ஸமியன விரத்த லிந்தன் றதனெதிர்
ஈயே னென்ற வதனை மிழிந்தன்ற”

எனப் புறநானூறும் (புறம் 204) கூற,

“சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிததுஇம்
ஈத லியையாக் கடை”

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

“இரப்பவர்க் கீய வைத்தார் ஸபவர்க் கருஞும் வைத்தார் கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாங் கடுநர கங்கள் வைத்தார் பரப்புநீர் கங்கை தன்னைப் படர்ச்சடைப் பாகம் வைத்தார் அரக்கனுக் கருஞும் வைத்தார் ஜயன்ஜை யாற னாரே.”

என்கின்றார்.

இவ்வாறு பகைகளில் உலோபத்துக் கிணையான இன்னொரு கொடுமிபகை மோகம். மோகம் ஆணவத்தின் குணங்களிலொன்று.

“....விகற்பம் கற்பம்
குரோதம் மோகம் கொலை யஞ்சு மதநகை
விராமியண் குணங்குமா னவமிமன விளாம்பினை

என்று கூறுகிறது இருபா இருபஃது.

பிரமாவும் விட்டுணுவும் முறையே படைத்தல் காத்தற்றெராலில் களைச் சிவபெருமானுடைய திருவருளாலே பெற்றவர்கள்.

அவர்களுக்குச் சிவனே முதற்கடவுள் என்பது தெரியும். அதைத் தெரிந்து கொண்டும் மோகமாகிய மயக்கவுணர்வு காரணமாகத் தம்மைத் தாமே முதல்வரெனக் கருதிய அவர்கள் அகங்கரித்து ஒருவரோடொருவர் போரிட்டனர்.

இத்தகைய மயக்கவுணர்வை நீக்கவேண்டுமென்றை வலியுறுத் துவதற்காகச், சம்பந்தர் தான் பாடிய திருப்பதிகங்களின் ஒன்பதாவது பாடலில், பிரம விட்டுணுக்கள் அடிமுடி தேடிய வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான்.

“தொழுவார்க்கே யருஞ்வது சீவிபெருமான் எனத்தொழர்

வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்

இழிவாகுங் கருவிலங்கும் பறவையுமா யெய்தாமை

விழுவார்க எஞ்சிசமுத்துந் துதித்துய்ந்த படிவிரித்தார்.”

என்கின்றார்.

உலோபம் மோகம் முதலியவற்றைப் போலவே, காமம், குரோதம், மதம், மாற்சரியம் என்னுங் குணங்களும் ஒழுக்கத்தைக் கெடுக்குங் குணங்களாகும். இவற்றைப் பற்றி வள்ளுவர் தனது நூலில் ஒழுக்கமுடைமை, வெஃபுகாமை, ஈகை கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வெகுளாமை முதலிய அதிகாரங்களில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். அவற்றையெல்லாங் கூறின் விரியுமாதலால்.

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை முன்றின்

நாமங் கெடக்கெடும் நோய்.”

என்னுந் திருக்குறள் மாத்திரம் இவ்விடத்திற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதுவரை ஒழுக்கமுடையோர் விலக்க வேண்டியன பற்றிக் கூறப்பட்டது. இனி ஒழுக்கமுடையோர் செய்யவேண்டியனவற்றை நோக்குவோம்.

அடியார்கள் இறைவனுக்குப் பூவும் நீருங் கொண்டு பூசனை புரிகின்றார்கள். அவர்கள் இறைவனுக்குச் சூட்டும் மலர்கள் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தவை எட்டு மலர்கள். அவை: கொல்லாமை, ஜம்பொறி அடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்பன. இந்த எட்டு ஒழுக்க நெறிகளும் எட்டு மலர்களாக உருவக்கு செய்யப்படுகின்றன.

“எட்டு நாண்மலர் கொண்டவன் சேவடி
மட்ட லர்இடு வர்வினை மாயுமால்
கட்டித் தேன்கலந் தன்ன கெடிலலீ
ரட்ட னாரடி சேரு மஹருக்கே.”

எனவும்,

“இரைசெய் நால்வறி யொண்மலர் எட்டிடத்
திரைகள் போல்வரு வல்வினை தீர்ப்பரால்
வரைகள் வந்தீழி யுங்கெடி ஸக்கரை
விறைகள் சூழ்ந்தழ காயவீ ரட்டரே.”

எனவும் திருவதிகை வீரட்டத் திருக்குறுந் தொகையிற் கூறும் அப்பர். அந்தப் பதிகத்திலுள்ள எல்லாப் பாடல்களிலும் இறைவனுக்கு எட்டு மலரிட வேண்டுமென்பதைக் கூறுகின்றார்.

நாள்+மலர்=நாண்மலர். நாண்மலர் என்பது அன்றலர்ந்த மலர். எனவே இவ்வொழுக்க நெறிகளை வாரத்தில் ஒருநாளோ அல்லது இரண்டு மூன்று நாள்களோ கடைப்பிடித்தால் அது நிறைவாகாது; வாழ்க்கை முழுவதும் இவ்வொழுக்க நெறிகள் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காகவே அப்பர் இவ்விடத்தில் நாண்மலர் என்னுஞ் சொல்லை உபயோகித்தார். இவ்வெட்டு ஒழுக்க நெறிகளிலும் உறுதியாக நிற்போர் இறைவனது திருவடி களுக்கு மலரிட்டு வணங்கினால் அவர்களது வினைமாயும் என்பது இத்தேவாரத்தின் கருத்து.

சிவபெருமானுக்கு எந்த நேரத்திலும் சாத்தக்கூடிய மலர்கள் எட்டு அவை: புன்னை, வெள்ளொருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை என்பன.

“இலகிய புன்னை வெள்ளொருக்குச் சண்பகம்
நிலவிய வலம்புரி நீலம் பாதிரி
அலரி செந்தாமரை அட்ட புட்பமாம்
புலரியம் போதொடைப் பொழுதுஞ் சாத்தலாம்.”

என்று கூறுகின்றது புஷ்பவிதி.

அதனால், அப்பர் எட்டு மலரென்று கூறுவது எட்டு ஒழுக்க நெறிகளையல்ல, புஷ்பவிதியிற் கூறப்பட்ட எட்டுப் பூக்களையே என்று கூறலாகாதோவெனின் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது.

‘எட்டு நாண்மலர் கொண்டு’ என்னும் முதலையுடைய தேவாரத்தில் வரும் ‘எட்டு நாண்மலர்’ என்னுஞ் சொற்றொடரால் எட்டு ஒழுக்கங்களைக் குறிப்பிட்ட அப்பர், அதே தேவாரத்தில் ‘மட்டலர் இடுவார்’ என்னுஞ் சொற்றொடரை உபயோகித்துப் புஷ்பவிதி கூறும் பூக்களைச் சுட்டுகின்றார்.

மட்டு-வாசனை, தேன், அலர்-ழூ

அதனால் எட்டு ஒழுக்க நெறிகளையுங் கடைப்பிடித்து இறைவனது திருவடிகளுக்கு மலரிட்டு வணங்க வேண்டுமென்பது அப்பரின் கருத்தென்பது தெளிவாகின்றது.

இவ்வெட்டு ஒழுக்கங்களில் அருளுடைமை அறிவுடைமை, அன்புடைமை, கொல்லாமை, தவம், பொறையுடைமை, வாய்மை முதலிய ஒவ்வொன்றையும் பற்றி ஓவ்வோர் அதிகாரத்தில் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார் வள்ளுவர்.

அருள் என்பது அன்பு என்னுங் குழந்தை. அந்தக் குழந்தை பொருட்செல்வம் என்னுஞ் செல்வச் செவிலியால் வளர்க்கப் படுகின்றது. செவிலி-வளர்ப்புத்தாய். தம்மோடு தொடர்புடையவர் களிடத்துச் செல்லும் அன்பு முதிர்ச்சியடைந்து தம்மோடு தொடர்பில்லாதவர்கள் மேலுஞ் செல்லும். அப்போது அது அருளை ணப்படும். அவ்வருள் காரணமாக வறியவர்களது வறுமையை நீக் கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் ஏற்படும். வறுமையை நீக்குவதற்குப் பொருள்வேண்டும். மேலும் மேலும் பல வறியவர்களது வறுமையை நீக்குவதற்குப் பெருநிதி வேண்டும்.

பொருளில்லாமல் அருள்மாத்திர மிருந்தால் அது நிறைவான பயனைத் தராது. அருள் வளர்ந்து நிறைந்த பயனைத் தருவதற்குப் பொருள் இன்றியமையா தாதலால் பொருளை, அருளை வளர்க்கும் செவிலி என்று கூறுகின்றார் வள்ளுவர்.

“அருளைன்றும் அன்பீன் குழவி பொருளைன்றுஞ்
செல்வச் செவிலியா வண்டு”

என்பது திருக்குறள்.

அருளை வளர்க்காத பொருள் மருளை வளர்த்து அப்பொருளுக் குரியவரை மீண்டும் மீண்டும் பிறவிக் கடலில் வீழ்த்தும். வள்ளுவர் ஜம்பொறி அடக்கலைப் பற்றி ஒரு அதிகாரத்தைப் பாடவில்லையா னாலும் அவர் அதைப் பற்றிக் கூறாது விடவுமில்லை.

ஆமை தனக்குத் தீங்கு வராமலிருத்தற் பொருட்டுக், கால்கள் நான்கு. தலை என்னும் ஐந்துறுப்பினையும் அடக்கிக் கொள்ளு கின்றது. அதுபோல நாம் எமக்குப் பாவம் வராமலிருத்தற் பொருட்டு ஐம்பொறிகளையும் அடக்கும் வல்லமை யுடையாதல் வேண்டும். அவ்வல்லமை அதையுடையாருக்கு ஏழூபிறப்பின் கண்ணும் பாவம் வராமற் காக்கும் அரணாயிருக்கு மென்பதை.

“ஓருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின் எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.”

என்று சூறுகிறது குறள். ஓருமையுள்-ஓரு பிறப்பின்கண், ஏமாப்பு - பாதுகாப்பு, அரண்

“பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை
நெறிப்பு டுத்து நினைந்தவர் சிந்தையுள்
அறிப்பு றும்அழு தாயவன் ஏகம்பம்
குறிப்பினர் சென்று கூடித் தொழுதுமே.”

என்கின்றார் அப்பர்.

பொறிப்புலன்களைப் போக்கறுத்து அவற்றை அறிவினால் நெறிப்படுத்தும் நோக்குடனேயே, “கடல் நஞ்சண்ட கண்டன் றன்னை எண்டோள் வீசி நின்றாடும் பிரான்றன்னைக் கண்காள் கண்மின்களோ”, எனவும் “சிவன் எம்பினை செம்பவள எரிபோல் மேனிப்பிரான் திறமெப்போதும் செவிகாள் கேண்மின்களோ” எனவும், “முதுகாடுறை முக்கண்ணணை வாக்கே நோக்கியமங்கை மணாளனை மூக்கேந் முரலாய்” எனவும், “மதயானை யுரிபோர்த்துப் பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும் பிரான் தன்னை வாயே வாழ்த்து கண்டாய்” எனவும் “அரன்கோயில் வலம்வந்து பூக்கையால் அட்டிப் போற்றியென்னாத இவ்வாக்கையாற் யயினென்” எனவும், “தலையே நீவணங்காய். நெஞ்சே நீ நினையாய், கைகாள் கூப்பித் தொழீர்” எனவும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவங்க மாலையிற் சூறியிருக்கின்றார்.

உயிர்கள் இயல்பாகவே சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருக்குந் தன்மையுடையன.

“ஏரிசையும் வடவாலின் கீழ்குந்தங்
கீரிருவர்க் கிரங்கி நின்று

நேரியநான் மறைப்பொருளை யுரைத்தொளிசேர்

நெறியளித்தோன் நின்ற கோயில்

பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும்

பயின்றோதும் ஓசை கேட்டு

வேரிமலி பொழிற்கிள்ளை வேதங்கள்

பொருட்சொல்லும் மிழலை யாமே.”

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

‘திருவீழிமழலையில் பண்டிதர்கள் பன்னாளும் பயின்று வேதம் ஓதும் ஓசை கேட்ட கிளிகள் அவ்வேதங்களுக்குப் பொருள் கூறுகின்றன’ என்னும் சம்பந்தர் கூற்று வருணனையாகவோ கவிநயத்துக்காகக் கூறப்பட்டதாகவோ இருக்கலாம். இருப்பினும் இக்கூற்று உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருக்குந் தன்மையன என்பதையும் நற்சார்பின் இன்றியமையாமையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அயராது அன்பு செய்தமை காரணமாக உடலோடு கூடியிருக்கும்போதே திருவடியை அடைந்த முத்தர், நிட்டை கலைந்து பிரபஞ்சத்தை நோக்கும் சீவன்முத்தி நிலையைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்கிய மெய்கண்டார், சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரத்தின் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

“இனிச் சிவபத்தர்களோ டினங்குக வென்றது” என்னும் மேற்கோளுக்கு,

“அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யணர்த்துவராகவான்” என்பதை ஏதுவாகக் கூறி, சீவன் முத்தர்களும் சிவபத்தர்களோடு இணங்க வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துகிறார்.

இதிலிருந்து சிவபத்தரல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவ ராகலான் அவரோடு இணங்கக் கூடாதென்பதும் பெறப்படும்.

சிவபத்தரல்லாதார் சீவன் முத்தர்களையே தீயவழியில் இட்டுச் சென்று, மலங்களினால் உண்டாகும் பிறவிக்குழியில் விழுச் செய்வாராயின் அவர்கள் உலகர்களை என் செய்வர்? உலகர் அல்லாதாரின் நிலை என்னவாகும்? அதனால் மனிதராகப் பிறந்த எவருக்கும் நல்லினச் சார்பு இன்றியமையாததாகும். இக்காரணத்தாலேயே,

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
நல்லார் சொற் கேட்பதுவும் நன்றே ~ நல்லார்
குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே யவரோ
இணங்கி இருப்பதுவும் நன்றா.”

எனக்கூறிய ஒளவையார் அதன் மறுதலையாகத்.

“தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே தீருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பவுந் தீதே ~ தீயர்
குணங்கள் உரைப்பதுவுந் தீதே யவரோஞ்
இணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது.”

என்று முதுரையிற் கூறியிருக்கிறார்.

இக்கருத்துக்களை யெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுவதுபோல,

“உரைத் ஸாந்துட ஸார்ந்துஞ் காமுனம்
நரைவி டையுடை யானிடம் நல்லமே
பரவு மின்பணி மின்பணி வாரிராடே
விரவு மின்விர வாரை விருமினே.”

என்று கூறுகின்றார் அப்பர். விரவுதல்-நட்புச் செய்தல்

இத்தேவாரத்துக்குப் பணிவா ரொடே விரவுமின் எனவும்,
பணிவாரொடே விரவாரை விடுமின் எனவும், ‘பணிவாரொடே’
என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சுந்தரர்,

“மட்டார் பூங்குழல் மலைமகள் கணவனைக்
கருதா தார்தமைக் கருதேன்
ஓட்டம் ராகிலும் ஓட்டுவன் அடியேன்
உம்மடி அடைந்தவர்க் கடிமைப்
பட்டே னாகிலும் பாருதல் ஓழியேன்
பாடியும் நாடியும் அறிய
நட்டேன் ஆதலால் நான்மறக் கீல்லேன்
நாட்டியத் தான்குடி நம்பீ.”

என்று கூறி அப்பருடைய கருத்தை அரண் செய்கின்றார்.

“இன்குவர் இன்னத் தானை உணர்வெனும் பெருமை யானை உள்கினேன் நானுங் காண்பான் உருகினேன் இாறி இாறி என்கினேன் ஏந்தை பெம்மான் இருதலை மின்னு கின்ற கொள்ளிமேல் ஸறும்பென் னுள்ளாம் எங்குனம் கூடு மாறே.” என்பது அப்பர் தேவாரம். என்கினேன்-வருத்தினேன்.

பலபண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டுவந்த கப்பலொன்று கடலில் மூழ்கி விடுகின்றது. கப்பலிற் கொண்டுவரப்பட்ட உயிர்காக்கும் படகுகளும் வினையாட்டுப் பொருட்களான போலிப் படகுகளுங் கடலில் மிதக்கின்றன. நீரில் மூழ்கிக் கொண்டிருப்போளிற் சிலர் உயிர்காக்கும் படகுகளில் ஏறுகின்றனர். சிலர் உயிர்காக்கும் படகிலும் போலிப் படகிலுங் கால் வைக்கின்றனர். சிலர் போலிப் படகுகளில் ஏறுகின்றனர். அவர்கள் அப்போலிப் படகுகளை மெய்யானவை என்று நம்பி. கொண்டது விடாத மூர்க்கர்களாகி அவற்றை அழுங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் கடலில் மூழ்கி விடுவார்கள்.

இரண்டு படகுகளிற் கால் வைத்தவர்களும், பொய்யானதைக் கைவிட்டு மெய்யானதைப் பற்றிக் கொள்ளாவிட்டாற் கடலில் மூழ்கி விடுவார்கள். அவர்கள் கடலிலிருந்து கரையேற வேண்டுமானாற் பொய்யை விட்டு மெய்யைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும். கடலில் ஆழ்பவர்களுக்குப் போலவே பிறவிப் பெருங்கடலில் ஆழந்து கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும் இரு சார்புகள் உண்டு. ஒன்று மெய்ச்சார்பு மற்றது பொய்ச்சார்பு. மெய்ச்சார்பு நிலையானது. பொய்ச்சார்பு நிலையற்றது. மெய்ச்சார்பு இறைவன். பொய்ச்சார்பு உலகம். மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டவர்கள் பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து வெளியேறிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவர். பொய்ச் சார்பாகிய உலகத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறவிக் கடலில் மூழ்குவர்.

“போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானர் மீட்டிங்கு வந்து விணைப்பிறவி சாராமே கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டடிக்க வல்லானே”
என்றும்,
“எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன் எம்பெருமான் மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்....”

என்றும் கூறுகின்றார் மணிவாசகர்.

“பொருள்லல் வற்றைப் பொருளென் றண்ரும்
மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு.”

என்கின்றார் வள்ளுவர்.

பொய்ச்சார்பாகிய உலகத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பவர்களைப் போலவே பொய்யையும் மெய்யையும் பற்றிக் கொண்டிருப்பவர்களும் பொய்யை விட்டு மெய்யைப் பற்றாவிட்டாற் பிறப்பிறப்பிற் படுவர்.

‘எந்தையை, எம்பெருமானை, தன்னையேநினைந்திருப்போரது உள்ளத்தில் உறைவனை, ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன் எனப்போற்றப்படும் பெருமையுடையவனை நான் நினைத்தேன். அவனைக்கானும் பொருட்டு மனங்கசிந்துகசிந்துருகினேன். இருந்தபோதிலும் அவனைக் காணமுடியாது வருந்தினேன். நான் அவனைக் காணமுடியாது போனதற்குக் காரணம் அவன்ஸ்லன், நான். என்னுடைய மனம் இருத்தலைக் கொள்ளியின் ஏறும்போல அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிகின்றது. மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தாத போது நான் இறைவனைக் கூடுமாறெவ்வாறு என்கின்றார் அப்பர்.

மனத்தை ஒருவழிப் படுத்துவதற்கு ஒழுக்கமும் அறிவுடைமையும் இன்றியமையாதன வாகும். நல்லோராகிய சிவன்டியார் மண்ணை, பொன்னை, ஆளைக் காட்டித் தம்மோடினங்கியவர்களை மயக்க மாட்டார்கள். அந்நல்லாரினைக்கம் மனத்தை நெறிப்படுத்த உதவிபுரியும்.

இறைவன் போகமுந் திருவும் புணர்ப்பவன். நீதிமானாகிய அவன் ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அவ்வவ்வுயிர் செய்த புண்ணிய பாவங் களுக்கீடான் போகங்களையும் அப்போகங்களை அனுபவித்தற்குரிய பொருளையுங் கிடைக்கச் செய்வன்.

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”. இவ்வண்மையை உணர்ந்தோர் தமக்குக் கிடைக்கும் போக போக்கியங்கள் தாம்செய்த வினைக் கீடாகத் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டியனவே என்பதை உணர்வர். அதனால் அவர்களது மனம், பொருள் தேடுவதற்குப் பொருந்தா வழிகளை நாடி அலைந்து திரியாது, மெய்ப்பொருளாகிய சிவத் தையே பற்றி நிற்கும். சிவத்தைப் பற்றும் மனம் சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருக்கும். இச்சிந்தனையினாற் சிவனருளைப் பெறலா மென்கிறார் அப்பர்.

“வைத்த பொருள்நுமக் காமிமன்று சொல்லி மனத்தடைத்துச்
சித்த மொருக்கிச் சிவாய நமவென் நிருக்கினல்லால்
மொய்த்த கதிர்மதி போல்வா ரவர்பா தீரிப்புலியூர்
அத்தன் அருள்பெற லாமோ அறிவிலாப் பேததினஞ்சே.”

என்பது தேவாரம்.

பொருளாசை காரணமாக அதைத்தேடி அலைந்து திரிபவர்
களைப் பார்த்து,

“மாட்டைத் தேடி மகிழ்ந்துநீர் நுழையே

நாட்டுப் பொய்யிலாம் பேசிடும் நாணிலீர்

கூட்டை விட்டுயீர் போவதன் முன்னமே

காட்டுப் பன்றிய ளான்கழல் சேர்மினே.”

என்று கூறுகிறார் அப்பர். மாடு-செல்வம், நாணிலீர்-வெட்கம்
இல்லாதவர்களே.

இறைவனது திருவடிகளை வணங்குவதற்கும் அவனருளைப்
பெறவேண்டும். ‘அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி’ என்கின்றது
திருவாசகம். அதனால் நாம் இறைவனிடமிருந்து, அவனை இறுகப்
பற்றிக் கொள்வதற்கான வரத்தை வேண்டிப் பெறவேண்டும்.

“புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே

வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்டுமிவ் வையகத்தே

தொழுவார்க் கிரங்கி யிருந்தநுள் செய்பா தீரிப்புலியூர்ச்

செழுநீர்ப் புனர்கங்கை செஞ்சடை மேல்வைத்த தீவண்ணனே.”

எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் இறைவனிடம் வேண்டுதல்
செய்வது எமக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

சிவனிடமிருந்து வரம் பெறுவதற்கு அவன் புகழ் பாடுதலே
சிறந்த வழி. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இறைவன் புகழை
இசையோடு பாடியதைக் கேட்டிரங்கி, இறைவன் அவருக்குப்
பொற்றாளம் ஈந்த வரலாற்றை,

“நானும் இன்னிசை யாற்றமிட் பரப்பும்
 ஞான சம்பந்த னுக்குல கவர்முன்
 தாள மீந்தவன் பாடலுக் கிரங்குந்
 தன்மை யாளனை என்மனக் கருத்தை
 அங்கும் பூதங்கள் பாடநின் ராடும்
 அங்க ணன்றனை எண்கணம் இறைஞ்சும்
 கோளி லிப்பெருங் கோயிலு எானைக்
 கோலக் காவினிற் கண்டுகொண் டேனே.”

என்னும் பாடலிற் குறிப்பிடுகின்றார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

இறைவன் புகழை இசையோடு பாடுவது நல்லதென்பதால், இசையோடு பாடமுடியாதவர்களது பாடலுக்கு இறைவன் இரங்கமாட்டான் என்பது பொருளான்று. அடியவர்கள் அன்போடு பாடும் பாடலுக்கு அவன் இரங்குவான்.

“கோழைமிட ராககவி கோருமில வாகவினை கூடுவகையால்
 ஏழையடி யாரவர்கள் யாவைசொன சொல்மகிழும் ஈசனிடமாம்
 தாழையிள நீர்முதிய காய்கமுகின் வீழ்நிறை தாறுசிதறி
 வாழையுதிர் வீழ்கனிகள் ஊறிவயல் சேறுசெயும் வைகாவிலே.”
 என்று சூறுகின்றார் சம்பந்தர்.

“நாக்கொண் பூர வும்மடி யார்வினை
 போக்க வல்ல புரிச்டைப் புண்ணியன்...”
 எனவும்,

“பண்ணிற் பாடல்கள் பத்திசெய் வித்தகர்க்கு)
 அண்ணித் தாகும் அழுதினை அமாத்தார்
 சண்ணிப் பானைத் தமர்க்கணித் தாயதோர்
 கண்ணிற் பாவையன் னானவன் காண்மினே.”
 எனவுங் சூறும் அப்பர்.

“பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனே பரமயோகி
எத்தினாற் பத்தி செய்கேன் என்னை நீ இகழவேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தீல்லை யம்பலத் தாருகின்ற
அத்தாவுன் அடிடல் காண்பான் அடியனேன் வந்தவாரே.”

என்று சொல்லிப். பத்தியோடு பாடமாட்டாத எனக்குப் பத்தி செய்ய
வேறென்ன வழி இருக்கின்றதென்று இறைவனை வினாவுவதன்
மூலம், பத்தி செய்வதற்குச் சிறந்த வழி இறைவன் புகழ் பாடுதலே
என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

தொடர்ந்து, “நீர் கேடு மூடிக்கிடந்து, உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே
உரிய நாடுகளைத் தேடியலையாது, இராவும் பகலும் கோளிலியெம்
பெருமானைப் பாடுமின் அவனைப் பாடினால், எல்லாத்
தீங்குகளிலிருந்தும் நீங்கிச் சிவகதி சேரலாம்” என அறிவுரை
கூறுகின்றார்.

“கேடு மூடிக் கிடந்துண்ணு நாடது
தேடி நீதிரி யாதே சீவகதி
கூட லாந்திருக் கோளிலி யீசனைப்
பாடு மின்னிர வோடு பகலுமே.”
என்பது அப்பர் தேவாரம்.

இறைவனைப் பாடுவது மாத்திரமன்றித் தவஞ் செய்தலும்
இறைவனை அடைவதற்குரியதொரு வழியாகும்.

‘தவத்தின் வடிவு உண்டி சுருக்கல் முதலியவற்றால் தம் உயி
ருக்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்தலும் தாம் பிற உயிர்கட்குத்
துன்பஞ் செய்யாமையும் ஆகிய அவ்வளவிற்று’ என்று தவம் என்னும்
அதிகாரத்திலுள்ள முதலாவது திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையிற்
குறிப்பிட்டிருக்கிறார் பரிமேலழகர்.

ஒரு தொழிலைச் செய்வன் அதைச் செய்வதற்குச் சிறிதாவது
முதலிடுதல் வேண்டும். முதலீடின்றித் தொழில் செய்தல் முடியாது.
தான் செய்யும் தொழிலிற் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருப்பவன்
தனது முதலைப் பெருக்கிக் கொள்வான்.

தொழில் செய்வதற்கு முதல் வேண்டப்படுவது போலவே, தவஞ்
செய்வதற்கு முற்றவம் வேண்டப்படும். “தவமும் தவமுடையார்க்
காகும்” என்கிறார் வள்ளுவர்.

முற்பிறப்பிலே மேற்கொண்ட அறங்களினாலும் விரதங்களினாலும் பொருந்திய மன ஒருமைப் பாட்டினாலே, தம்மை இம்மையிலும் இறைபணியில் ஈடுபடுத்தித் தவத்தை மேம்படச் செய்த அடியார் களுக்கு, தமது திருவடியைச் சிந்திப்பதற்கு எளியதாக்கி, அவர்களைது வல்வினைப் பற்றை அறுத்து, அவர்களைப் பிறவிப் பெருங்கடலில் விழாமற்றடுத்துச் சிவலோகத்தில் இருக்கச் செய்யவன் சிவன்.

“பந்தித்த வல்வினைப் பற்றறப் பிறவிப்
படுக டற்பரப் புத்தவிப் பானைச்
சந்தித் ததிர ஸாற்பணி பூட்டித்
தவத்தை ஈட்டிய தம்மடி யர்க்குச்
சிந்தித் தற்கெளி தாய்த்திருப் பாதஞ்
சிவலோ கந்திறந் தேற்றவல் ஸானை
வந்திப் பராதம் மனத்திலுள் எானை
வலிவ லந்தனில் வந்துகண் டேனே.”

என்கிறார் சுந்தரர். படுகடல் - கொடிய கடல், வந்திப்பார் - வணங்குவார்.

“தொண்டர்களே! தலையை மொட்டை அடித்துக் காவியுடையினால் உடலை மறைத்துத் திரிவோரும் பாயுடுத்துத் திரிவோரும் குறைபாடுடையவர்கள். அவர்கள் இணங்குதற் குரியவரல்லர். அவர்கள் சொல்வதைக் கேளாதீர்கள். இதை உணர்ந்து உய்தி பெறுங்கள். நான்கு வேதங்களையும் முழுமையாக உணர்ந்து, மனம் பொறிவழிப் போகாது ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய ஞானிகளாகிய முனிவர்கள் திருமுதுகுன்றத்திலிருந்து தவஞ் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் இணங்குதற் குரியவர்கள்.” என்று திருமுதுகுன்றப் பதிகத்திற் சூறுகின்றார் சம்பந்தர்.

“மேனியிற்கீ வரத்தாரும் வீரதருத்து
குடையாரும் விரவலாகா
இஹ்நிகளா யுள்ளார்விசாற் கேளாதும்
இள்ளநணர்ந்தங் கும்மின் தொண்டர்
ஞாலிகளா யுள்ளார்கள் நான்மறையை
முழுது ணர்ந்தைம் புலன்கள் செற்று
மோனிகளாய் முனிசிசல்வர் தனித்திருந்து
தவம்பிரியும் முதகுன்றமே.”

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

தவத்தைப் பற்றிக் கூறுந் தேவாரங்கள் தவம் மறைந்து தவமல்லாவற்றைச் செய்வோரைப் பற்றியுங் குறிப்பிடுகின்றன.

“நெக்கு நெக்கு நினைவீர் நெஞ்சேளே

புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியின்

பொக்க மிக்கவர் பூவுநீருங் கண்டு

நக்கு நிற்பர் அவர்தம்மை நாணியே.”

என்கின்றார் அப்பார்.

“மனமாசு நீங்காதவர்களாய்ச் சிவகதை பேசாது அவகதை பேசுவோர் பின்னர் சடைகட்டி எலும்பணிந்து தவவேடம் பூண்பதால் பிறவிக் கடலிலிருந்து களரேயே முடியாது. அதனால் வேடம் போடு வதை நிறுத்திவிட்டுத் திருத்தினை நகருள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவக்கொழுந்தினை மனத்தினாலே நினையுங்கள்” என்று போலி வேடதாரிகளுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார் சுந்தரர்.

“தன்னில் ஆசறு சித்தமும் இன்றித்

தவமு யன்றவ மாயின பேசிப்

பின்ன லார்சடை கட்டியென் பணிந்தாற்

பெரிதும் நீந்துவ தரித்து நிற்க

முன்னென லாம்முழு முதலென்று வானேர்

முர்த்தி யாகிய முதலவன் றன்னைப்

செந்தென லார்வயல் திருத்தினை நகருட்

சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.”

என்பது தேவாரம்.

ஆச - குற்றம் - மாசு, ‘நீந்துதல் அரிது’ என்பதில் வரும் ‘அரிது’ என்பது இன்னைப் பொருளைத் தருகின்றது.

மனத்திலே சிவனை நினைப்போர் அவனது திருநாமமாகிய ஜந்தெழுத்தினை யோதி வழிபட வேண்டும்.

வேதங்கள் கூறும் மெய்ப்பொருள் சிவன். அவனுடைய திருநாமம் நமசிவாய. அவனுடைய திருநாமமாகிய ஜந்தெழுத்து மந்திரத்தை இறையன்போடு உள்ளமுருகிக் கண்ணீர் சொரிய யார் ஒதுகின் றார்க்களோ அவர்களை அவ்வைந்தெழுத்து நன்னெறியாகிய ஞானமார்க்கத்துக்கு இட்டுக்கொல்லும்.

“காத ஸாகிக் கசிந்துகண் ணீமல்கி
ஓது வார்த்தமை நன்னெறிக் கும்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பியாரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாய்வே.”

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

“ஏதும் ஓன்றும் அறிவில் ராயினும்
ஓதி அஞ்செழுத் தும்முணர் வார்கட்குப்
பேத மின்றி அவரவர் உள்ளத்தே
மாதுந் தாழும் மகிழ்வர்மாற் பேறரே.”

என்கின்றார் அப்பர்.

இறைவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்து. அதை அன்போடு ஒதுவோருக்கு ‘ஆலைப்படு கரும்பின் சாறுபோல அண்ணிக்கும்’ என்று சூறுகின்ற அப்பர் ‘இறைவன் மந்திரிப்பார் மனத்துளான், வஞ்சனையால் அஞ்செழுத்தும் வழுத்துவார்க்குச் சேயான்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே அஞ்செழுத்தை ஒதுவோர் அதனாற் பயன் பெறுவதற்கு மனந்தாயராதல் வேண்டும்.

“புறந்தாய்மை நீரான் அமையும் அகந்தாய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.”

என்பது குறள்.

தவழுந் தவழுடையார்க் காதல் போலவே ஐந்தெழுத்து
ஒதுதலாகிய தவத்தைச் செய்வதற்கும் பூர்வ புண்ணியம் வேண்டும்.

“திண்டேர் நெடு வீதியிலங் கையர்கோன்

தீரள்தோளிரு பஃதும் நெரித்தருளி

எனுண்டாடு நெடுவயல் சூழ்பூறவின்

நெல்வாயில் அரத்துறை நின்மலனே

பண்டேமிக நான்செய்த பாக்கியத்தாற்

பரஞ்சோதி நின்நாமம் பயிலப்பெற்றேன்

அண்டாவம் ராக்கம் ராப்பிருமான்

அடியேன் உய்யப் போவதோர் சூழல்சொல்லே.”

என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

சிவநாமமாகிய அஞ்செழுத்தை உச்சரிப்பதற்குச் சிவதீட்டைச் செய்துவேண்டும். சரியை நெறியில் நிற்பதற்குச் சமயதீட்டைச் செய்துவேண்டுமென்றும் கிரியை யோக நெறிகளில் நிற்பதற்கு விசேஷதீட்டைச் செய்துவேண்டுமென்றும் எமது சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்கள் சைவநாற்பாதம் எனப்படும்.

நாற்பாத நெறியின் மேல் நெறியாகிய ஞான நெறியில் நிற்போரும் ஐந்தெழுத் தோதவேண்டு மென்பதை.

“இனிலு யீர்ப்பை ஒடுக்கி ஓண்சுடர்
ஞானவி எக்கிணை யேற்றி நன்புலத்
தேனை வழித்தீர்ந் தேத்து வார்க்கிடர்
அஹ கெடுப்பன அஞ்செ முத்துமே.”

என்று கூறுகின்றார் சம்பந்தர்.

சைவ நாற்பாதத்தை,

“விரும்பும் சரியை ~ முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்பு மலர்காய் ~ கனி போலன்றோ பராபரமே”

என்று கூறுகின்றார் தாயுமானவ சுவாமிகள்.

அரும்பு மலராகிக் காய்த்தாலன்றிக் கனியைப் பெற முடியாத வாறு போல, சரியை கிரியை யோகங்களாகிய படிமுறையானன்றி ஞானம்பெற முடியாது. ஞானமே முத்தியடைவதற்குரிய சாதனமா கையால் முத்தியை விரும்புவோர் ஞானத்தைப் பெற முயல வேண்டும். எனவே நாம் முதலிற் சரியை நெறியில் நிற்கவேண்டும்.

“நிலைபெறுமா றறண்ணு தியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தவுலிமம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கராசய போற்றி போற்றி யென்றும்
அஸைபுனல்சேர் செஞ்சடையெய் அதீ யென்றும்
அருநா என்றென்றே அஸரா நில்லே.”

என்றும்,

“வினாக்கினர் பெற்ற இன்பம்
 மெழுக்கினாற் பதிற்றி யாகும்
 துளக்கின்றன் மலர்தொ ஞுத்தால்
 தூயவின் ணை லாகும்
 வினாக்கிட்டார் பேறு சொல்லின்
 மெய்ந்திநறி ஞான மாகும்
 அனப்பில் கீதஞ் சொன்னார்க்
 கடிகள்தாம் அருளு மாறே.”

என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் சரியைநெறி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கிரியை நெறி பற்றி,

“பாவமேவும் உள்ளமோடு பத்தியின்றி நித்தலும்
 ஏவமான செய்துசாவ தன்முனை சைந்துநீர்
 தீபமாலை தூபழுஞ் செறிந்தகைய ராகிநம்
 தேவதேவன் மன்னுஹுர் திருந்துகாழி சேர்மனே.”

எனக் கூறும் அப்பர்,

இறைவனுக்கு ஆகம விதிப்படி பூசை செய்ய வேண்டுமென்பதை,
 “பிழியலாம் பின்செலப் பெருங்கைமா மலர்தழீஇ
 விழயலே தடழுஞ்கி விதியினால் வழிபடும்.”

எனவும்,

இறைவனுக்கு மந்திர செபத்தோடு மலரிடவேண்டு மென்பதை,
 “மானமா மடப்பிழி வண்கையால் அலகிடக்
 கானமார் கடகரி வழிபடும் கானப்பேர்
 ஞானமாம் உடம்பினில் உறுபினி கெட்டான்னில்
 ஞானமா மலர்கொடு நணு குதல் நன்மையே.”

எனவுங் கூறுகின்றார். ஞானமாமலர் - மந்திரஞ் செபித்துச் சாத்தும் மலர்.

‘ஊனமாம் உடம்பினில் உறுபிணி கெட எண்ணில் ஞானமா மலர்கொடு நனுகுதல் நன்மையே’ என்பதற்கு, ஊனுடம்பை அடைதலாகிய பிறவிப்பினி கெடவேண்டுமெனக் கருதினால், ‘சிவஞானமாகிய மலரைக் கொண்டு இறைவனை அடைந்து வழிபடுதல் நன்மைதரும்’ எனப் பொருள் சூறினும் பொருந்தும்.

“பெரும்புலர் காலை முழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்த ராகி அரும்பிபாடு மலர்கள் கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளோ வைத்து விரும்பிநல் விளக்குத் தூயம் விதியினால் இடவல்லார்க்குக் கரும்பினிற் கட்டி போல்வர் கடவுர்வீ ரட்ட னாரே.”

என்னும் பாடலால் சிவனுக்குப் பத்தியோடும் விதிப்படியும் பூசை செய்ய வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துகின்றார் அப்பர்.

“அகத்தடிமை செய்யும் அந்தணன் றானரி

சிற்புனல் கொண்டுவந் தாட்டு கின்றான்

மிகத்தளர் வெய்திக் குடத்தையும் நு ம்முடி

மேல்விழுத் திட்டு நடுங்குதலும்

வகுத்தவ ஒக்கு நித்தற் படியும்

வருமென் றொருகா சினைநின்ற நன்றிப்

புகழ்த்தணை கைப்புகச் செய்து கந்தீர்

பொழிலார் திருப்புத்தர்ப் புனித னீரே.”

என்னும் பாடலில், வறுமையின் கொடுமையாற் பசியால் வாடி உடல் தளர்ந்தும் பூசனை புரியும் நியமத்திற் றப்பாது, புசழ்த்துணை நாயனார் இறைவனுக்கு நீராட்டும்போது குடத்தை அவர் திருமுடி மேல் விழுத்தித் தன்செயல் கண்டு நடுங்க, அந்நாயனாருக்கு நித்தலுமொரு பொற்காசினெனப் படியாகக் கொடுத்து மகிழ்ந்த இறைவனது அருட்செயலை எடுத்துக்காட்டி, எக்காரணத்தாலும் சிவபூசை செய்வதிலிருந்து வழுவக்கூடாதென்பதையும் நியமந் தவறாது இறைவனைப் பூசிப்போருக்கு இறையருள் கிட்டு மென்பதையும் உணர்த்துகின்றார் சுந்தரர்.

யோகம் என்பது வாயுவை உள்வாங்குவதையும் வெளிவிடுதலை யும் ஒழித்து, பிராண் வாயுவைக் கும்பித்து நிறுத்திச் சிவபெருமானு டைய அருவருவத் திருமேனியை நோக்கி அகத்தொழில் மந்திரத் தாற் செய்யும் வழிபாடு. இவ்வழிபாடு பற்றி,

“உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி
 உள்ளக் கீழியினு ருவெழுதி
 உயிரா வணஞ்செய்திட் ஞன்கைத் தந்தால்
 உணரப் படுவாரோ பொட்டி வாழ்த்
 அயிரா வணமேறா தானே றேறி
 அமர்நா டாளாதே ஆஙு ராண்ட
 அயிரா வணமே யென்னம்மா னேநின்
 அருட்கண்ணால் நோக்காதார் அல்லா தாரே.”

எனவும், (உயிர்த்தல் - சுவாசித்தல், உயிராவணமிருத்தல் - சுவாசத்தை நிறுத்துதல், உள்ளக்கிழி - உள்ளமாகிய திரைக்கீலை, ஆவணம் - அடிமையோலை, ஆவணஞ் செய்தல் - இறைவன் உடையான் என்பதையும் தான் இறைவனுக்கு அடிமை என்பதையும் உணர்ந்து தன்னை இறைவனிடம் ஒப்படைத்தல். அயிராவணம் - தெய்வானை)

“காயமே கோயிலாகக் கழிமனம் அடிமை யாக
 வாய்மையே தாய்மை யாக மனமணி இலிங்கமாக
 நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீர் அமைய வாட்டிப்
 பூசனை ஈச னார்க்குப் போற்றவிக் காட்டி னோமே.”
 எனவும் அப்பர் கூறுகின்றார். காயம் - உடம்பு
 அவர் ஞானத்தைப் பற்றி,

“உடம்பெறும் மனைய கத்துள் உள்ளமே தகளி யாக
 மடம்பஞும் உணர்நெய் யட்டி உயிரிருந் தீரிம யக்கி
 இடம்பஞு ஞானத் தீயால் ஏறிகொள இருந்து நோக்கில்
 கடம்பம் காண தாதை கழுலடி காண லாமே.”

என்று கூறி ஞானமே விடுபேற்றுக்குரிய சாதனமென்பதை விளக்கு கின்றார்.

சிவனுடையதிருவருளின் உபகாரத்தை அயராது அன்புசெய்த
 வினாால் திருவடியை அடைந்த ஞானிகளாகிய முத்தர்கள், பிராரத்த
 அனுபவத்தின் பொருட்டு நிட்டை கலைந்து பிரபஞ்சத்தை நோக்கும்

நிலையில் சீவன் முத்தர்கள் எனப்படுவர். அச்சீவன் முத்தர்களுக்கும் நல்லோராகிய மெய்ஞ்ஞானிகளது இணக்கம் இன்றியமையாத தாகும். அந்நல்லாரினைக்கத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்காக அவர்களுடைய திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் சீவன் முத்தர்களும் வழிபடவேண்டும்.

சுட்டியறியப்படாத இறைவன் ஆன்மாக்கள் தன்னை அறிந்து வழிப்படுத்தி பொருட்டுத் திருநீறு உருத்திராக்கம் முதலிய திருவேடத்தோடு சூடிய தன்னு ருவத்தைத் தனதன்பர்களுக்குக் கொடுத்து, உயிர்க்குயிராய்நின்று அறிவை விளக்கித் திருவருளாற் கலந்து நிறைந்திருத்தலினால் திருவேடம் சிவபெருமானது திருவுருவேயாகும்.

“அறிவரியான் றணையறிய வாக்கை யாக்கி

அங்கங்கே யுயர்க்குயிரா யறிவுகொடுத் தருளாற்

செறிதலினாற் றிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகும்.”

என்று சூறுகிறது சித்தியார்.

காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணி கலன் முதலாயின காழுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போலத் திருவேடம் மெய்யுணர் வுடையாரைக் காட்சிமாத்திரையின் வசீகரித்தின்பஞ் செய்யுமென்று திருவேடத்தின் இயல்பை விளக்குகிறார் மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்.

“பாதத் தணையுஞ் சீலம்பர் போவும்

பாருர் விடையியான் றுடையார் போவும்

முதப் படையாள் பூனீதர் போவும்

பூம்புகலூர் மேய புராணர் போவும்

வேதப் பொருளாய் விளைவார் போவும்

வேடம் பரவித் திரியுந் தொண்டர்

ஏதப் படாவண்ணம் நின்றார் போவும்

இன்னம்ப்ரத் தாண்தோன்றி யீசீ னாரே.”

என்னுந் திருத்தாண்டகத்தால் திருவேடத்தை வழிபடவேண்டு மென்பதை உணர்த்துகின்றார் அப்பர்.

சிவனடியார்களைக் குறிப்பிட்டுச் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியதுபோலச், சிவவேடங்களில் ஒன்றான திருநீற்றைச்

சிறப்பித்துச் சம்பந்தர் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடியிருக்கிறார்.

ஜந்தெழுந்தின் பொருளாகி இருப்பதால் மந்திரமாவது நீறெனவும், வேதங்களாற் போற்றப்படுவதால் வேதத்திலுள்ளது நீறெனவும், எல்லாக் குறைகளையும் போக்குவதால் புன்மை தவிர்ப்பது நீறெனவும், பாவங்களைக் கெடுப்பதனால் பாவம் அறுப்பது நீறெனவும், துண்பங்களைத் துடைப்பதால் அவலம் அறுப்பது நீறெனவும், தன்னை அணிபவர்களுக்குப் பத்தியை உண்டாக்குவதால் பத்தி தருவது நீறெனவும், இம்மை மறுமை இன்பங்களைத் தருதலால் இருமைக்கும் உள்ளது நீறெனவும், உலகப் பற்றை அறுப்பதால் ஆசை கெடுப்பது நீறெனவும், புண்ணியம் செய்யவேண்டுமென்னும் என்னத்தை உண்டாக்குவதால் புண்ணியமாவது நீறெனவும், தன்னை அணிவோரைப் புனிதப்படுத்துவதால் சுத்தமதாவது நீறெனவும், ஞானத்தைத் தருதலால் போதந் தருவது நீறெனவும், வீடுபேற்றைத் தருதலால் முத்தி தருவது நீறெனவும், திருநீற்றைப் பற்றிக் கூறிய சம்பந்தர் துதிக்கப்படுவது நீறெனவும் பாடியதனால் இனம்பற்றி உருத்திராக்கம் முதலியனவும் துதிக்கப்பட வேண்டியவை என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவனைடியாரை வழிபட வேண்டுமென்பதை.

“ஸசனுக்கன் பிஸ்லா ரதியவர்க்கன் பிஸ்லார்

எவ்வுயிர்க்கு மன்பிஸ்லார் தமக்குமன் பிஸ்லார்

பேசவில்தன் னறிவிலாப் பினங்களைநா மினங்கிற்

பிறப்பினு மிறப்பினினும் பினங்கிடுவர் விஞாநி

இந்தசியாடு மரணமியா ரதியாரை யடைந்திட்

டவர்கரும் முன்கரும் மாகச் செய்து

கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியி னின்று

கும்பிட்டுத் தண்டமிட்டுக் கூத்தாடித் தீரியே.”

என்று கூறுகின்றது சித்தியார்.

இப்பாடலை, அடியவர்க் கன்பில்லார் ஈசனுக் கன்பில்லார்.....” எனக் கொண்டு கூட்டுக.

அருள் ஞானக் குறி - ஞானாசாரியார் குறிப்பிட்டபடி. தண்டமிடல் - கைகொட்டுதல், கூசிமொழிதல் - பணிவாகப் பேசுதல்.

சங்கம வழிபாட்டைப் பற்றி. “காமுக னாவா னொருவன் ஒரு வனிதையிடத் தன்புடைய னென்பது அவளோக்கலைக் கண்டுமிருக்குமுன்பு பற்றியே தெளியப்படும். அதுபோல ஈசனுக் கண்புடைமை அவன்டியாரைக் கண்டுமிருக்குமுன்பு பற்றியே தெளியப்படுமாதலான் அடியவர்க் கண்பில்வழி ஈசனுக் கண்புடையார் போலொழு சூதல் நாடக மாத்திரையே பிறிதல்லை” எனக்கூறி விளக்குகின்றார் சிவஞான முனிவர்.

சங்கம வழிபாடு பற்றி.

“நாவணங் கியல்பாம் அஞ்சிசமுத் தோகி

நல்ஸராய் நல்லியல்பாகும்

கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டால்

தொழுதமு குலச்சிறை போற்ற

ஏவணங் கியல்பாம் இராவணன் தீண்டோள்

இருபதும் நெரிதர வுன்றி

ஆவணங் கொண்ட சடைமுடி யண்ணல்

ஆலஹா யாவது மிதுவே.”

எனக் சம்பந்தரும்.

“சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து

தரணியாடு வானாளத் தருவ ரேணும்

மங்குவார் அவர்சிசல்வம் மதிப்போ மல்லோம்

மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லா ராகில்

அங்கமலாங் குறைந்தமு குதொழு நோயராய்

அபுரித்துத் தீன்றுழவும் புலைய ரேணும்

கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கண்ப ராகில்

அவர்கண்ஹர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.”

என நாவுக்கரசருங் கூறச் சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் ‘தில்லை வாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று அடியெடுத்துத் திருத்தொண்டத் தொகைபாடி திருத்தொண்டர் புராணம் உருவாக

வித்திட்டார். திருத்தொண்டர் புராணம் திருமுறைகளில் ஒன்றாக இடம்பெற்றிருப்பதே சங்கம வழிபாட்டின் சிறப்பை எடுத்தியம்புவ தற்குரிய சான்றாகும்.

மூவர் தேவார முதலிகளும் சிவாலயங்கள் தோறுஞ் சென்று சிவபெருமானைப் போற்றித் துதித்துப் பதிகங்கள் பாடியதும் தாம் சென்றடையாத ஆலயங்களைத் தம் மனக்கண் முன் நிறுத்தி அவற்றைப் பாடியதும் ஆலய வழிபாட்டில் அவர்களுக்கிருந்த ஆராமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மூவர் தேவாரங்களில் இப்போது கிடைப்பவை பற்றிய விபரம் வருமாறு:

பாடிய தலங்கள் பதிகங்கள் பாடல்கள்

சம்பந்தர்	219	383	4147
திருநாவுக்கரசர்	126	312	3066
சுந்தரர்	84	100	1025

அந்நாட்களிற் சிவாலயங்களில் நடைபெற்ற விழாக்கள் பற்றியுந் தேவாரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“வருந்திய மாதவத்தேர் வாணோரேணோர் வந்தீண்டிப் பொருந்திய தைப்பூசு மாடி...”

எனத் தைப்பூசத்தையும்

“தாளால் அரக்கன் தோள் சாய்த்த தலைமகன்றன் நாளா தீரையின்றே நம்பன்றன் நாமத்தால் ஆளானார் சென்றேத்தும் ஆமரத்தர் அம்மானைக் கேளாச் செவியியல்லாங் கேளாச் செவிகளே.”

என ஆதிரை நாளையுங் குறிப்பிடுஞ் சம்பந்தர். திருமயிலாப்பூர்ப் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டில் ஜப்பசி ஒன்றத்தையும் மூன்றாம் பாட்டிற் கார்த்திகை விளக்கீட்டையும் நாலாம்பாட்டில் ஆதிரை நாளையும் ஜந்தாம் பாட்டிற் தைப்பூசத்தையும் ஆறாம் பாட்டில் மாசிக் கடலாட்டையும் ஏழாம் பாட்டிற் பங்குனி உத்திரத்தையும்

எட்டாம் பாட்டில் அட்டமி நாளையும் ஒன்பதாம் பாட்டிற் பொற்றாப் பையும் பத்தாம் பாட்டிற் பெருஞ்சாந்தியையுங் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறத்தமாம் அயனுமாலும் அன்றிமற் றொழிந்த தேவர் சோத்தமீம் பெருமானென்று தொழுதுதோத் திரங்கள் சொல்லத் தீர்த்தமா மட்டமிழுன் சீருடை ஏழு நாளும் கூத்தராய் வீதி போந்தார் குறுக்கைவீ ரட்டனாரே.”

என அட்டமியை இறுதி நாளாகக் கொண்டு ஏழுநாள் விழுா நடை பெற்றமை பற்றிக் குறிப்பிடும் அப்பர். திருவாரூர்த் திருவாதிரைத் திருப்பதிகத்தில்.

“வீதிகள் தோறும் வெண்கொடி யோடு விதானங்கள்

சோதிகள் விட்டுச் சுடர்மா மணிகள் ஓன்றோன்றுச்

சாதிக ளாய் பவளமும் முத்துந் தாமங்கள்

அதி அஞ்சுர் அதிரை நாளால் அதுவண்ணம்.”

என ஆதிரை நாளிற் செய்யப்படும் அலங்காரங்கள் பற்றியும்,

“அரூய்ந் தடித்தொண்டர் அஹிப்பொன் அஞ்சுர் அகத்தடக்கிப்

பாஞ்சுர் பரிப்பத்தம் பங்குனி உத்திரம் பாற்படுத்தான்

அஞ்சுர் நறுமலர் நாதன் அடித்தொண்டன் நம்பிநந்தி

நீரால் திருவினக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே.”

எனப் பங்குனி உத்திரம் பற்றியுங் குறிப்பிடுகின்றார்.

சமயங்களை அகம். அகப்புறம். புறம். புறப்புறம் என நான்கு பிரிவுகளாக வகுத்துக் கூறுவதுண்டு. இவ்வாறான பிரிவுகள் நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. சில சமயங்கள் நாயன்மாராற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களைப் பற்றி அவர்கள் எதுவுமே கூறவில்லை.

சிலபெருமானை முதற் கடவுளாகக் கொண்ட ஆறு சமயங்களைப் பற்றி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

“அறிவி னாஸ்மிக்க அறுவகைச் சமயம்
 அவ்வ வர்க்கங்கே அழரநூள் புரிந்து
 எரிய மாகடல் இலங்கையர் கோணத்
 துலங்க மால்வரைக் கீழடாத் திட்டுக்
 குறிகாள் பாடலின் இன்னிசை கேட்டுக்
 கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த
 செறிவு கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ நிற்றிருப் புன்கூ ருளானே.”

என்கின்றார் சுந்தரர். இவ்வாறு சமயங்களையும் அகச் சமயங்கள் எனவும் மற்றைய சமயங்களைப் புறச் சமயங்கள் எனவும் அவர்கள் கருதினார்கள்.

“புத்த ரோடு சமணர் சொற்கள் புறவுரை என்றிருக்கும் பத்தர் வந்து பணிய வைத்த பான்மை யாதென்ன கொலாம் மத்த யானை யுரியும் பேர்த்து மங்கை யொடுமுடனே சீத்தர் வந்து பணியுஞ் செல்வச் சீரபுரம்மே யவனே.”
 என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

“புறச் சமய நெரி நின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்” என அருணந்தி சிவாச்சாரியாரும், சிவஞானபோத அவையடக்கத்தில் “கேளாம் புறன்” என மெய்கண்டாரும் சூறுவதாலும், உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவப்பிரகாசத்தில் நூற்கருத்துப் பற்றிக் கூறும்போது “புறச்சமயத் தவர்க் கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்” எனக் கூறுவதாலும் நாயன்மாரது கருத்து மாத்திரமன்றி சந்தானாசாரியார் கருத்தும் இதுவே என்பது துணிவு.

தேவாரங்களில் ஆறு சமயங்கள் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற போதிலும் அவ்வாறு சமயங்கள் எவையென்று வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை. அதனால் ஆறு சமயங்கள் பற்றித் தேவாரங்களிற் கூறப்படும் கூற்றுக்களைக் கொண்டே அவை எவை என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

சிவனுக்கு இறைமை கூறுவது சைவம். சக்திக்கு இறைமை கூறுவது சாக்தம். விட்டுணுவுக்கு இறைமை கூறுவது வைணவம். கணபதிக்கு இறைமை கூறுவது காணாபத்தியம். குமாரக்

கடவுளுக்கு இறைமை கூறுவது கௌமாரம். சூரியனுக்கு இறைமை கூறுவது சௌராம் என்று கூறுவதற்குரிய ஆதாரமெதுவுந் தேவாரங்களில் இல்லை.

“இமையவளை யொருபாகஞ் சேர்த்தி னான்காண்

உகந்தொலிந்க் கங்கைசடை யொழுக்கீ னான்காண்
இமய வடகயிலைச் செல்வன் தான்காண்

இல்பலிக்குச் சென்றுழவும் நல்கூர்ந் தான்காண்
சமயமவை யாறினுக்குந் தலைவன் தான்காண்
தத்துவன்காண் உத்தமன்காண் தானேயாய
இமையவன்காண் ஏழிலாரும் பொழிலார் கச்சி

ரகம்பன்காண் அவினென் எண்ணத் தானே.”

என்னுந் திருத்தாண்டகம் சமயம் ஆறினுக்குந் தலைவன் சிவனே என்கின்றது. அப்பர் கூற்றை அனுமதிப்பது போல.

“அறுசமயத் தலைவராய் நின்றவருக்கு அன்பராய்
மறுசமயச் சாக்கியர்தம் வடிவினால் வருந்தொண்டர்
உறுதிவரச் சீவலிங்கங் கண்டுவந்து கல்லெறிந்து
மறுவில்சரண் பெற்றதற்ம் அறிந்தபடி வழுத்துவாம்.”

என்று கூறிச் சாக்கிய நாயனார் புராணத்தைத் தொடங்குகின்றார் சேக்கிழார்.

“மெய்த்தாறு சுவையும் ஏழிசையும்

எண்குணங்களும் விரும்பு நால்வே

தத்தாலும் அறிவிவாண்ணா நடை தெளியப்

பளிங்கே போல அறிவைபாகம்

ஓத்தாறு சமயங்கட் கொருதலைவன்

கருதவழுர் உலவுதெண்ணீ

முத்தாறு வெதிருதிர நித்திலம்

வாரிக் கொள்க்கும் முதுகுன்றமே.”

என்னுஞ் சம்பந்தர் தேவாரமும் ஆறு சமயங்களுக்குந் தலைவன் சிவனே என்கின்றது.

“அருமணித்தடம் பூண்முலையார்ம் பையரோடரு எப்பாடியர்
உரிமையிற் வெறாமுவார் இருத்திரபல் கணத்தார்
விரிச்டைவிர் தீகளந்தனர் சைவர்பாசுப தர்கபாலிகள்
தெருவிலிற் பொலியுந் திருவானு ரம்மானே.”

எனத் திருவானுர்ச் சிவன் கோயிலுக்குச் சைவர், பாசுபதர்,
கபாலிகள் செல்வதையும்.

“விரித்தபல் கதிர்கொள் கூலம் வெடிபடு தமரு கங்கை
தரித்ததோர் கோலகால பயிரவ னாகிவேழும்
இரித்துமை அஞ்சக் கண்டு ஒண்டிரு மணிவாய் விள்ளாச்
சிரித்தருள் செய்தார் சேறைச் செந்நெறிச் செல்வ னாரே.”

எனச் சிவபெருமான் வயிரவக் கோலங் கொண்டதையுங் கூறு
கின்றார் அப்பர்.

திருச்சண்பை நகர்ப்பதிகத்தில் “சைவர் பாசுபதர்கள் வணங்குஞ்
சண்பை நகராரே” என்று கூறுகின்றார் சம்பந்தர். இதனால் ஒரு
சிவாலயத்தில் சைவர் பாசுபதர் முதலிய வெவ்வேறு மதத்தவர்கள்
வழிபட்டார்கள் என்பதை உணர முடிகின்றது.

“சுவந்தாங்கு மயானத்துச் சாம்பலென்பு தலையோடு
மயிர்க்கபிறு தரித்தான் தன்னை....”

என்னும் அப்பர் தேவாரங் குறிப்பிடும் வேடம் மாவிரத வேடம்.
மானக்கஞ்சாற் நாயனாருக்கு அருள்புரியச் சிவபெருமான் மாவிரத
முனிவராகவே எழுந்தருளி வந்தார் என்கின்றது பெரியபுராணம்.

“கலைஞானம் கல்லாமே கற்பித் தானைக்
கடுநரகஞ் சாராமே காப்பான் தன்னைப்
பலவாய வேடங்கள் தானே யாகிப்
பணிவார்கட் கங்கங்கே பற்றா னானை...”

என அப்பரும்.

“பலபல வேடமாகும் பரனாரி பாகன்
பசுவேறும் எங்கள் பரமன்....”

எனச் சம்பந்தரும்.

“குனிவினிய கதிர்மதியஞ் சூழசடை யானைக்
குண்டலங்கேர் காதவனை வண்டினங்கள் பாடப்
பனியுதிருஞ் சடையானைப் பால்வெண்ணீர் றானைப்
பலவுருவுந் தன்னுருவே அமயிபரு மானை....”

எனச் சுந்தரரூப சூறுவதிலிருந்து. அகச் சமயத்தோர் தன்னை
எவ்வுருவில் வழிபடுகிறார்களோ அவ்வுருவில் எழுந்தருளிச்
சிவபெருமான் அருள்புரிகின்றார் என்பது தெளிவாகின்றது.

“ஆவராநுவர் உள்குவார் உள்ளத் துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந் தோன்றும்...”
என்கின்றார் அப்பர்.

வீரமகேந்திரம் நோக்கிச் சென்ற முருகப் பெருமான் பிரமா
முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி, சூரியன் மறையும்போது
மண்ணியாற்றங்களையிற் றங்குவதற்குச் சம்மதித்துத் தேவர்களைக்
கொண்டு ஒரு நகரமைப்பித்து அதிற்றங்கினாரெனவும் மறுநாட்
காலையில் முருகக்கடவுள் ஒரு திருக்கோயிலை அமைப்பித்து
அதிற் சிவபெருமானைப் பூசித்துச் சர்வசங்காரப் படையைப்
பெற்றெரனவுங் கந்தபுராணங் சூறுகின்றது.

“அவ்வக் காலையில் அறமா முகனுடை யடிகள்
தெய்வக் கம்மியற் கொண்டிடாரு சினகரம் இயற்றிச்
சைவத் தந்தீர விதியின் நாடியே தாதை
எவ்வெக் காலமும் நிலையதோர் உருவு செய்திட்டான்.”

(குமரபுரிப்படலம் 67)

சினகரம் - கோயில்

இச் செய்யுஞக்கு உரையெழுதிய பிரமணீ சுப்பிரமணிய
சாஸ்திரிகள், முருகப்பெருமான் “பாசுபத விரத நெறியாகப்
பூசித்தாரென முதனுவிற் சூறப்பட்டது. அந்நெறி வேதோப
நிடதங்களிற் சூறப்படும் கிரமத்தைத் தழுவியது” எனக்
சூறியிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவ்வழிபாட்டு முறை தேவார
முதலிகள் காலத்துக்கு முந்திய தென்பதும். மிகத் தொன்மையான
தென்பதும் தெளிவாகின்றது.

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் சைவம், பாசுபதம், காளாமுகம்,
மாவிரதம், வாமம், வைரவம் என்னும் ஆறு சமயங்களில் ஒன்றான

வாமம் பற்றி எவ்விடத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனால் அச்சமயம் தேவார காலத்துக்கு முன்பே வழக்கொழிந்து போயிருக்கலாமென என்னவேண்டியிருக்கிறது. எது எவ்வாறானாலும் சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளும் ஆறு சமயங்களும் இன்று சிவநெறியில் அடங்கி நிற்கச் சிவநெறியொன்றே பெருநெறியாக விளங்குகின்றது.

கணபதி, சுப்பிரமணியர், வீரபத்திரர், வைரவர் என்னும் திருக்குமாரர்களைப் பற்றிக் கூறுந் தேவாரங்கள் திருமாலையுஞ் சிவனுடைய சத்தியென்று கூறுகின்றன.

“மாதாரு பாலும் மாலோரு பாலும் மகிழ்கின்ற
நாதனென் றேத்தும் நம்பரன் வைகும் நகர்போலும்
மாதவி மேய வண்டிசை பாட மயிலாடப்
போதலர் செம்பிபான் புண்ணை கொடுக்கும் புறவம்மே.”

என்னுஞ் சம்பந்தர் தேவாரம் உமாதேவியாருந் திருமாலுந் தம திரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்தச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கேசவார்த்த மூர்த்தம் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

இன்ன தன்மையென்று இயம்பொனாத ஈசனே எல்லா உயிர்களும் பற்றுதற்குரியவன். அவனுடைய பாதங்களிற் சரண டைந்தால் அவன் என்ன செய்வான் என்பதை,

“தன்னைச் சரினைன்று தாளாடைந் தேன்றன் னடியடையப்
புண்ணைப் பொழிற்புக வூரண்ணல் செய்வன கேண்மின்களோ
என்னைப் பிறப்பறுத் தென்வினை கட்டறுத் தேழ்நரகத்
தென்னைக் கிடக்கலொட் டான்சீவ லோகத் தீருத்திடுமே.”

என்று கூறுகின்றார் அப்பர்.

‘மனமே நீ இரத்தினக் கற்களையும் முத்துக்களையுந் தன்ன கத்தே கொண்ட காவிரியாறு சூழுந் திருவலஞ்சுழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் கற்பகநாதேசவரமீது அன்புசெலுத்தி. அவரது திருநாமத்தைச் சொல்லி, அவனைப் புகழ்ந்துபாடி வழிபடுகின்றாய். இவ்வாறு செய்வதற்கு நீ முற்பிறவியிலே புண்ணியஞ் செய்திருக்க வேண்டும் என்னும் பொருள்படச் சம்பந்தர் பாடிய,

“என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்து முன்னம் நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை முழுமணித் தரளங்கள் மன்னு காவிரி சூழ்த்திரு வலஞ்சுறி வாணனை வாயாரப் பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடும் அதனாலே.”

என்னுந் தேவாரம், இறைவனது புகழை வாயாரச் சொல்ல தற்கும் இறைவன் மீது அன்பு செலுத்துவதற்கும் அவனைப் புகழ்ந்து பாடுவதற்கும் முற்பிறவிகளிற் புண்ணியங்க் செய்திருக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ழூர்வ புண்ணியமின்மையால் இம்மையிற் சிவனை வணங்கி அவனருளைப்பெற முயலாதோர் பஸர். அவர்கள் முற்பிறவிகளிற் பாவஞ்செய்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் பிறவித் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். கிடைத்தற்கரிய இப் பிறவி கிடைத்திருக்கும் போதாவது சிவனை வழிபட்டு, அவன் அருள்பெற்றுத் தமது பாவத் தைப் போக்க அவர்கள் முயலவேண்டும். அவர்கள் அதைச் செய்ய வில்லையானால் மீண்டும் மீண்டும் பிறவியாகிய துன்பக் கடலில் மழுகுவார்கள். அவர்களை நோக்கி.

“முன்னை நீரிசெய் பாவத்தால் மூர்த்தி பாதஞ் சீந்தியா தீன்ன நீரி ஞும்பையில் மழுக்கீர் ஏழுமினோ பியான்னை வென்ற கொன்றையான் பூதம்பாட. அடலான் கொன்னவிலும் வேலினான் கோடுக்காவு சேர்மினே.”

என்று சூறுகின்றார் சம்பந்தர்.

ழூர்வ புண்ணியமில்லாதவர்களானாலும், எள்ளளவும் ஏழைக ஞக்கு ஈயாதவர்களானாலும், காமத்தையுங் கோபத்தையும் விடாத வர்களானாலும், குணமே செய்யாது குற்றமே செய்பவர்களானாலும், புலன்களை அடக்காது அவற்றின் வழியே செல்பவர்களானாலும் வயது முதிர்ந்து உடல்நடுங்கி இறக்குந் தருணத்தில், தம்மை இயம தூதுவர் கொண்டுபோய் நரகத்தில் இடுவார்களே என்ற எண்ணத்தினாலாவது, ‘எம்பெருமானே! நான் வருந்துகின்றேன். எனக்கு அருள் புரிவாயாக’ என்று இறைவனை வேண்ட வேண்டும்.

சம்பந்தர் சூறுவது போலன்றி, இன்னும் ஒருபடி கீழே இறங்கி வந்து, மேலே சூறப்பட்ட இயல்புகள் அனைத்தையுந் தன்மேலேற்றி.

“கொஞ்சம் கிற்றிலேன் ஓண்பொருள் தன்னைக்
 குற்றம் செற்றம் இவைமுத லாக
 விஞ்சுக்க கிற்றிலேன் வேட்கையுஞ் சினமும்
 வேண்டில் ஐம்புலன் என்வசம் அல்ல
 நடுக்கம் உற்றதோர் மூப்புவந் தெய்த
 நமன்த மர்ந்த கத்திடல் அஞ்சி
 இஞ்சுக்கண் உற்றனன் உய்வகை அருளாய்
 இடைம ருதுறை எந்தை பிரானே.”
 என்று பாடுகின்றார் சுந்தரர்.

ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் எத்தகைய கொடிய பாவஞ் செய்த
 வர்களானாலும் தாம் செய்த தவறை உணர்ந்து இறக்குந் தருணத்
 திலாவது இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்பது சுந்தரர் கூறும்
 அறிவுரை. இவ்வாறு சுந்தரர் கூறுவேண்டியளவுக்கு வாழ்க்கையில்
 ஒரு முறையாவது இறைவனை நினைத்து வழிபடாதவர்களும்
 இருக்கிறார்கள் போலும்.

இறைவனை வழிபடுவதற்குரிய வழிகளில் ஒன்று இறைவன்
 புகழ் பாடுதல். அவன் புகழ் பாடியோர் பலர். அவன் புகழ்பாடும்
 பாடல்கள் பல. அவற்றுளைல்லாஞ் சிறந்தவை தேவாரங்கள். தேவார
 முதலிகளில் வன்றொண்டர் சுந்தரர் தாம் பாடிய திருத்தொண்டத்
 தொகையில் ஞானசம்பந்தரதும் நாவுக்கரசரதும் பெயர்களைக்
 குறிப்பிட்டிருக்கிறார்: அவ்வளவில் அமையாது அவர்களது பாடல்
 களையும் புகழ்ந்து பாடவேண்டுமென எண்ணினார். அதனால்,

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்
 கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை...”
 என்று அவர்களது பாடல்களைப் புகழ்ந்தார். அதன்பின்பு அவர்களது
 பாடல்களைத் தான் புகழ்ந்தமைக்கான காரணத்தைக் கூற
 விழைந்தார். அப்பரும் சம்பந்தரும் பாடிய பாடல்களைப் பாடிப்
 புகழ்ந்தால் இறைவன் அதை விரும்புவான் என்றால் கூறினார்.

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தனும் நாவினுக்
 கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
 சொல்லிய வேசால்லி ஏத்துகப் பானைத்
 தொண்ட னேன்அறி யாமை அறிந்து

கல்லி யல்மனத் தைக்கசீ வித்துக்
 கழுஸ்டி காட்டியென் களைகளை அறக்கும்
 வல்லியல் வானவர் வணக்கநின் றானை
 வலிவ வந்தனில் வந்து கண்டேனே.”

என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

அப்பரும் சம்பந்தரும் பாடிய பாடல்களைப் பாடி ஏத்துவதை இறைவன் உகப்பான் என்று கூறிய சுந்தரர். இறைவன் உகக்கும் பாடல்களின் வரிசையில் தனது பாடல்களைச் சேர்க்கவில்லை. அதனால் சுந்தரரது தேவாரங்களைக் கேட்டு இறைவன் மகிழ்ச்சி யடையான் என்பது கருத்தன்று. ‘அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று பாடிய சுந்தரர் அப்பரதும் சம்பந்தரதும் பாடல்களுக்கு இணையாகத் தனது பாடல்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதெப்படி? திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடுவதற்கென்றே திருவவதாரங் செய்த சுந்தரரின் பாடல்களை. தன்னாற் றடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட சுந்தரரின் பாடல்களைச் சிவன் கேட்டு மகிழ்வதிருப்பதெப்படி? தான் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் ‘பித்தா’ என்று விளித்துச் சுந்தரர் பாடிய பாட்டையுங் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்ஸ்லவா சிவன்?

பெண்ணின்பத்தை வெறுத்தவர்களுக்கே முத்தி கொடுப்பதென வேதங்களிற் கூறிய சிவபெருமானை வன்றொண்டர் பெண்களிடத்துத் தூதனுப்பியதை.

“அரவக ஸல்குலார்பா ஸாசைநீத் தவர்க்கேவீஞ்
 தருவிமன் றளவில் வேதஞ்சாற்றிய தலைவன் தன்னைப்
 பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பானா
 ஸிரவீனிற் றாது.....”

போக்கினன் என்றொரு பாடல்கூற திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்.

“மோக மறத்திடல் முத்தி கொடுப்பதென
 அகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் – தோகையர்பால்
 தாதாகப் போகவீஞ் வன்றொண்டன் தொண்டுகளை
 ஏதாகச் சொல்வே னியான்.”

என்று திருக்களிற்றுப் படியாரிற் கூறுகின்றார்.

இதனால் அடியார்க்கெளியனாகிய சிவபெருமான் சுந்தர் தேவாரத்தையுங் கேட்டுகொந்து அருள்புரிவான் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. மூவர் தமிழும் சிவபெருமானுக் குவப்பானவை என்பதை,

“தேவெரலாந் தொழுச் சீவந்த செந்தாண் முக்கட்

செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தீத்திப் பாக

மூவர் செவுந் தமிழ் கேட்குந் தீருச்சிச விக்கே

முடனேன் புலம்பிய சொல் முற்று மோதான்.”

என்னும் பாடலினாற் புலப்படுத்துகின்றார் தாயுமானவ சவாமிகள் ஆதலினால், பத்திப் பயிர் வளர்த்து முத்திக் கனியுதவுந் தேனனைய தேவாரத் திருப்பதிகங்களாற் சிவபரம்பொருளைப் போற்றித் துதித்து உய்தி பெறுவோம்.

